
stripweekblad
PEP
nr. 26
met Asterix
LUCKY LUKE
PEANUTS
abonneeprijs 75 cent
losse nummers 90 cent
PEP is trots! PEP heeft 'n nieuwe jas aan! Joepie!
PEP
JUPITER-MARS-EXPRES
Iznogoedh in een Magie-fiction-verhaal!

PEP post

postbus 6003
haarlem

OVERDRIJVEN

Ik kan U mededelen dat uw blad op een voor mij zeer aanvaardbaar peil staat. Met name uw medewerker „Pietje Pep" heeft juist DAT verfijnde gevoel voor nuance, dat gewone mensen tot genieën stempelt.

Karel Willink, Apeldoorn

Komkom, niet overdrijven.

TENTAKELS

Vanuit de tentakels van een rubberetend organisme van de planeet Osberos III, genaamd Karel, wil ik u mijn impressies mededelen. Er zit een lek in mijn pak, dus laten wij niet dralen. Ik ben dolblij met uw versie van Kuifje. Ook Wish is (er sist iets...) eindeloos. Enfin, u kent het liedje zo langzamerhand wel: „PEP is beregoed", hmnou. Hee, Karel, wil je dat wel eens laten? (hij kietelt me met zijn tentakel achter de kiezen). Pff, dat was het dan (grf).

Arie Astronaut, Osberos III

Op het poststempel staat „Nijmegen". Dat klopt niet, Arie...

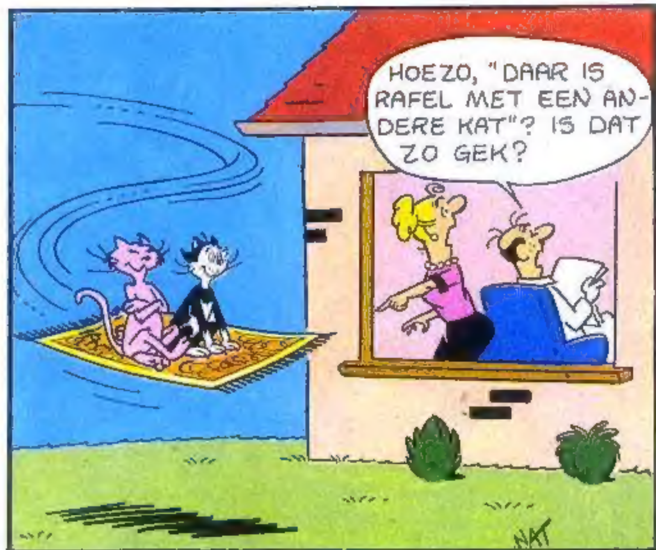

IK SCHRIJF U

...vanuit mijn ruimteschip PEP-In (naar PEP genoemd) in het jaar 3873. Ik lees PEP vanaf het midden van de 20ste eeuw, en hier voor me ligt PEP 79648, jaargang 3863. Ik heb enkele PEPs niet gehad omdat toen het L.C.P.P. (Luchtruim Centrum Pep Post) staakte. Vandaar dus dat enkele getallen niet kloppen. Ik heb slechts één klacht over PEP in die 1901 jaren dat ik PEP lees, en die gaat niet over een of andere strip. Het duurt zo lang voor ik PEP ontvang. Een voorbeeld daarvan: in 2941 verscheen PEP 54791. Ik kreeg hem pas in 3112! Diegenen die naar PEP schrijven en zeggen: die strip moet eruit, en dat is niet mooi, moeten wel beseffen dat de PEPredactiemensen ook maar mensen zijn.

Richard Muyshondt, Schijndel

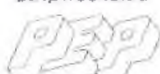
Deze week Intergalactisch Congres. Kom je ook?

De redactie behoudt zich meer dan ooit het recht voor brieven in te korten.

HOOFDREDACTEUR
Frans Buissink
CHEFREDACTEUR
Jan de Rooij
REDACTIE
Maarten Boom
Annemarie Broek
Jan van Erp
Frits van der Heide
Hans Keeris
Anneke van Wissen

Stripweekblad

Nr. 26 29 juni 1973

een uitgave van
OBERON bv
Uitgeverij voor jeugd en sport
Postbus 6003, Haarlem.
Azieweg 1
telefoon 023/31 82 00

Losse nummers 90 cent verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. **Abonnementen** 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 weken). Prijzen en condities buiten Nederland en Belgie worden op aanvraag verstrekt. **Betalingen** Wie het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen klachten enz.** Abonnees die het blad via de **bladenman/wederverkoper** ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: **Amsterdam** — Parnassusweg 215 — tel. 020-736211-736212. **Alkmaar** — De Laat 12-14 — tel. 02200-12587. **Arnhem** — Boulevard Heuvelink 147 — tel. 085-451551-451552-451553. **Breda** — Jorisstraat 20 — tel. 01600-52250-52251. **Den Haag** — Stationsweg 78 — tel. 070-632944-632947. **Eindhoven** — Stratumsedijk 23 h — tel. 040-112625. **Enschede** — Brinkstraat 121 — tel. 05420-15828. **Groningen** — Ged. Kattendiep 29 — tel. 050-125650. **Leeuwarden** — Verlengde Schrans 28 — tel. 05100-26330. **Roermond** — Schepen v.d. Portenstraat 20 — tel. 04750-29988. **Rotterdam** — Brandersplaats 12-13 — tel. 010-132090. **Utrecht** — Bartoklaan 21 — tel. 030-938941. **Vlissingen** — Grote Markt 14 — tel. 01184-3939. Voor abonnees die het blad **per post** ontvangen: Afdeling Postabonnementen PEP, postbus 299, Haarlem, telefoon 023/319200. **Adreswijzigingen** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie Inlichtingen, klachten enz.). **Advertenties** Admedia B.V., postbus 7902, Amsterdam, tel. 020/443744. **Verdeler voor België** NV Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 — Antwerpen, tel. 03-382380. Postrekening nr. 83405. **Agency for Canada** Dutch Magazine and Book Import Cy. Whitby. **Halfjaar verzamelbanden** (om zelf oude nummers van PEP in te binden) zijn op aanvrage verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 6,95. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 6,95 + f 1,— verzendkosten (totaal dus f 7,95) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Extra Uitgaven, Haarlem. Duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband PEP"

Asterix op corsica

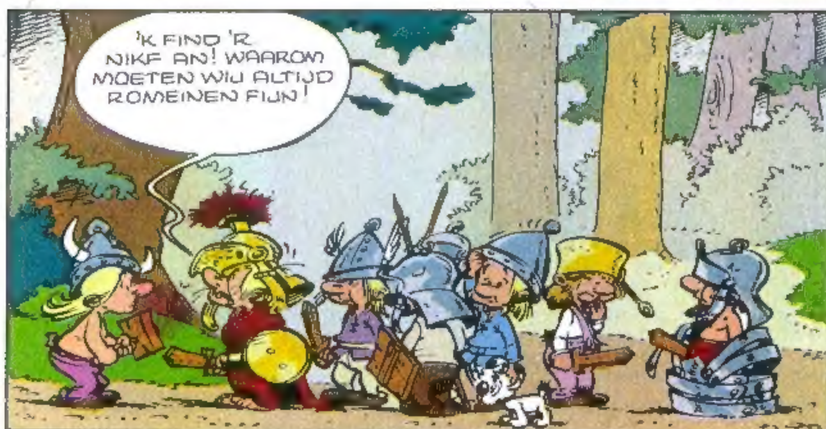
TEKENINGEN: UDERZO
TEKST: GOSCINNY
VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

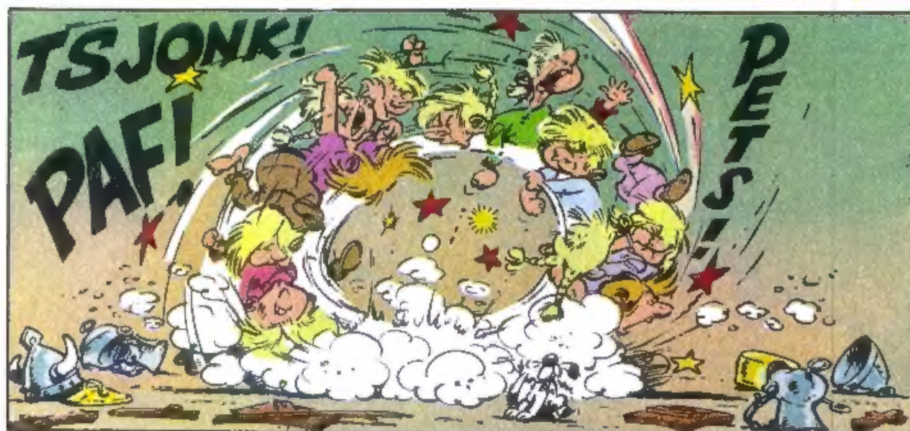

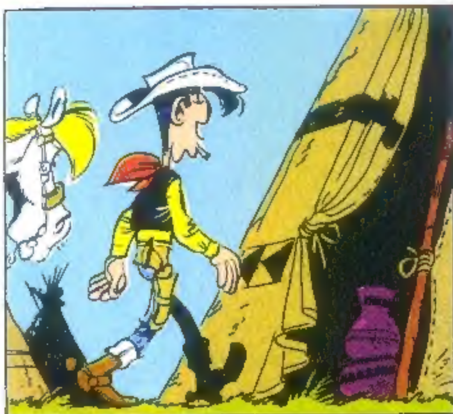

WORDT VERVOLGD

LUCKY LUKE

HOW! HET BLEEKGE-ZICHT WIL GRAAG HET ÉÉN EN ANDER MET HET OPPERHOOFD BESPREKEN!
LITTLE FISH KNIFE HEBBEN HET ERG DRUK...

DE CHEYENNES HEBBEN VREDESPIJP GE-ROOKT MET LANGMESSEN EN HEBBEN ZICH IN RESERVAAT TERUGGETROKKEN. ZIJ BEREI-DEN ZICH NU VOOR OP KOMST VAN BLEEKGEZICHTEN. LITTLE FISH KNIFE GAAN SOUVENIRS VERKOPEN!

HEBBEN BLEEKGEZICHT MISSCHIEN INTERESSE IN AUTHEN-TIEK ZADELDEK VAN GENERAAL CUSTER?

NEE, IK WIL ALLEEN MAAR WETEN OF TEA SPOON HIER IS. DE SHERIFF WIL HEM SPREKEN!
LITTLE FISH KNIFE LEVEREN NIEMAND UIT AAN BLEEKGE-ZICHTEN!
13 A

BLEEKGEZICHT MOETEN LITTLE FISH KNIFE VOLGEN!

BONGABONGABONGABONGA...

BLEEKGEZICHT ZIEN NIEMAND AAN TOTEMPAAL VASTGEBONDEN. DE CHEYENNES DANSEN ALLEEN OM BLEEKGEZICHTEN TE VER-MAKEN...

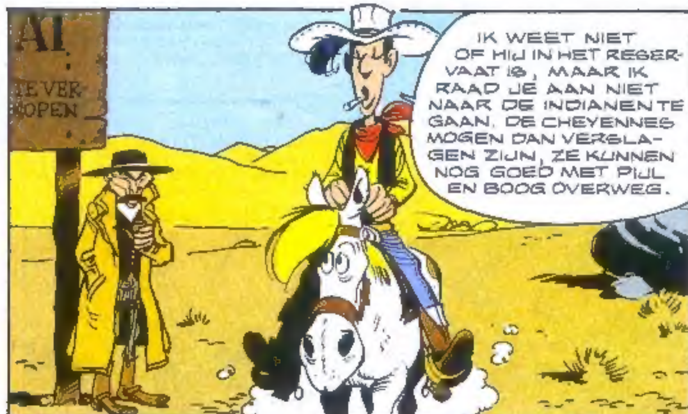

MAAR CHEYENNES ZIJN NOG ALTIJD GOEDE KRIJGERS. ALS BLEEKGEZICHTEN EEN CHEYENNE GEVANGEN NEMEN, CHEYENNES STRIJDBIJL OPGRAVEN...

BLEEKGEZICHTEN ZULLEN ZICH DAN NIET VERVELEN! LITTLE FISH KNIFE HEEFT GESPROKEN!
13 B

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: JAN DE ROOIJ

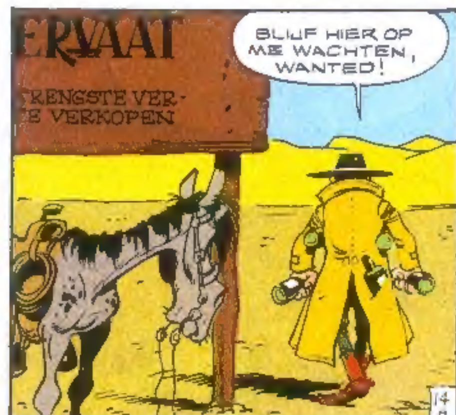
de premiejager

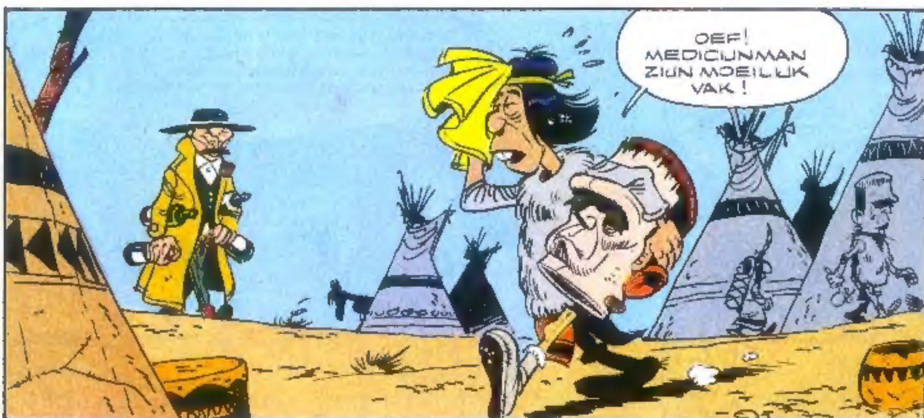

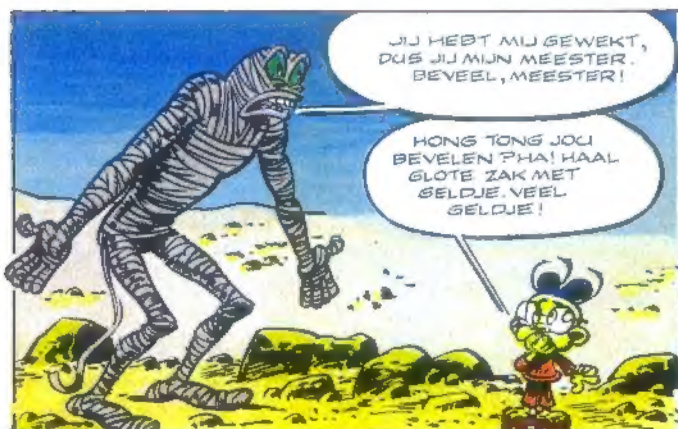

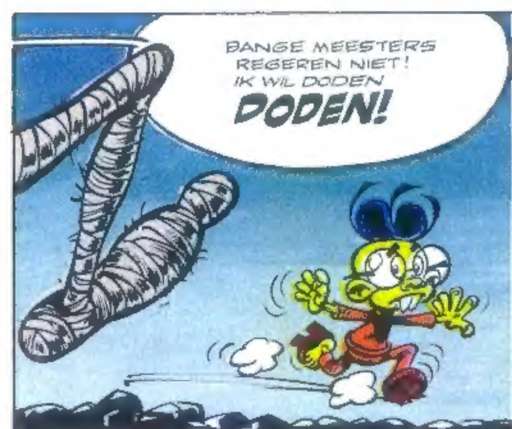
WORDT VERVOLGD

AMBROSIUS

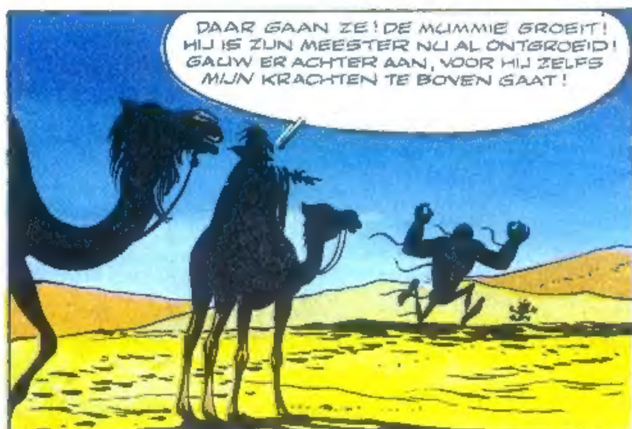

JIJ HEBT MIJ GEWEKT, DUS JIJ MIJN MEESTER. BEVEEL, MEESTER!
HONG TONG JOU BEVELEN PHA! HAAL GLOTE ZAK MET GELDJE. VEEL GELDJE!

WEET NIET, WAT GELD IS. WEET ALLEEN, WAT DODEN IS!
ZAL ALLES DODEN, ALLES VERNIETIGEN, WAT MEESTER WIL.
HONG TONG W-WIL NIET. HONG-TONG B-BANG...

BANG?!

BANGE MEESTERS REGEREN NIET! IK WIL DODEN DODEN!

OEI OEI, GLOTE GLIEZEL WIL OOK HONG TONG DODEN!

DAAR GAAN ZE! DE MUMMIE GROEIT! HIJ IS ZIJN MEESTER NU AL ONTGROEID! GAUW ER ACHTER AAN, VOOR HIJ ZELFS MIJN KRACHTEN TE BOVEN GAAT!

DAT KRIJG JE, ALS ONDERKRUIPSELS MET GEHEIME KRACHTEN SPELEN, DIE ZIJ NIET BEHEERSEN!
ALS MEESTER MIJ NIETS TE DODEN GEEFT, DOOD IK MEESTER!
15

TEKENINGEN:
GIDEON BRUGMAN
TEKST:
L. HARTOG VAN BANDA

de levende mummie

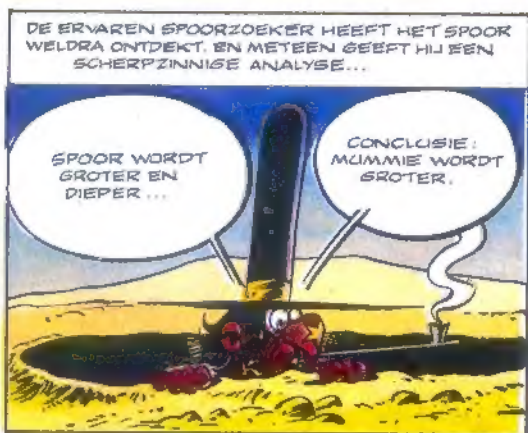

FOLP!

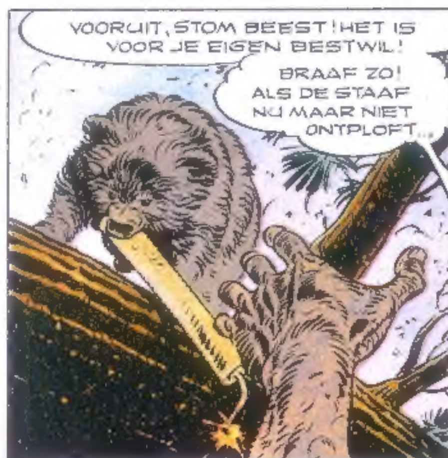

WORDT VERVOLGD

PLUISJE! NIET DOEN! LAAT LOS! AF!

DAT BEEST SNAPT ER NATUURLIJK NIETS VAN...

KOM DAN...GEEF MAAR... WEES BRAAF...
APPORT... ZOET MAAR...

VOORUIT, STOM BEEST! HET IS VOOR JE EIGEN BESTWIL!
BRAAF ZO! ALS DE STAAF NU MAAR NIET ONTPLOFT...

VOOR ELKAAR! PFF...

JA BOEF, IK BEN NIET VAN BETON...IK TRIL ALS 'N JUFFERSHONDJE...

NOU JA, HET GEEFT NIETS...MISSCHIEN WAS HET TOCH WEL NIET ZO'N GOED IDEE...

VOLGENS MIJN VAKBOND BEN IK NU IN OVERTREDING, MAAR DAT ZULLEN WE NU MAAR EVEN VERGETEN...
!?

TEKENINGEN
HERMANN
TEKST
GREG
VERTALING:
JAN DE ROOIJ

verschroeide aarde

WORDT VERVOLGD

JORIS P.K.

IS HET VERDORIE NIET TREURIG! TRANSANDIJVIE GAAT TEN ONDER EN WIJ KUNNEN ER NIETS AAN DOEN.

WE KUNNEN ER DE BEIJK INZETTEN.
EN WAT SCHIETEN WE DAAR MEE OP?
NIETS. MAAR DAN HEBBEN WE TENMINSTE WAT LOL!

JORIS HEEFT GELIJK. JULLIE KUNNEN NIETS DOEN. JULLIE ZIJN VERSLAGEN. WEET JE WAT, JULLIE GEVEN JE AAN MIJ OVER. DAN WORD IK EEN HELD.

HOU JE MOND!
HIJ HEEFT WEL GELIJK, PLOK.
PLAF PLAF FLAP FLAP

DOOR DAT ZWINGENDE ZWAARD KUNNEN WE NIETS DOEN, WE ZIJN VERSLAGEN. TRANSANDIJVIE IS VERLOREN!

MAAR DAT IS NIET DE SCHULD VAN HET ZWINGENDE ZWAARD! DAT IS DE SCHULD VAN KONING SLANISLAV!
?!

BERG DAT SLAGIJZER MAAR OP, JONGE MAN IK ZAL JE GEEN KWAAD DOEN.
WIE... WIE BENT U?

DOET NIET TERZAKE, JONGEN. LATEN WE PRATEN OVER HET ZWINGENDE ZWAARD, MAAR HO, WAT ZIET MIJN OOG?
IK ZOU HET NIET WETEN. HET MIJNE ZIET IN IEDER GEVAL NIETS.
?
MIJN OOG ZIET 'N STUK!
EN WAT VOOR 'N STUK!

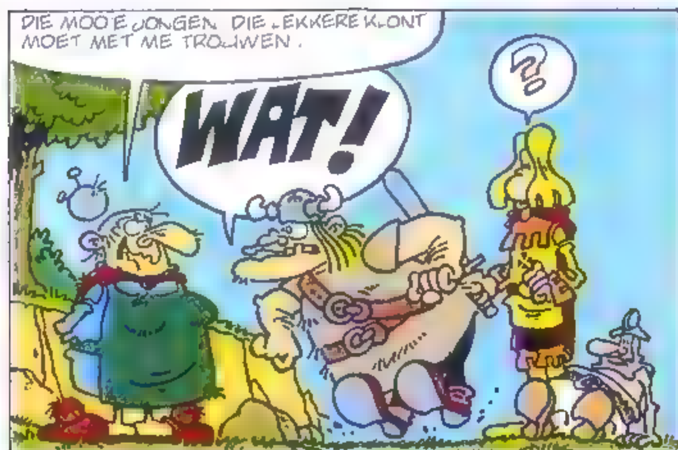

HA, HA, HA, NOG GRAPJES MAKEN OOK. IK BEDOEL JOU, MOOIE JONGEN. DAT GRIEKSE PROFIEL. DIE MUSKULATUUR. JAN DOEDEL WAT 'N STOOT. HOE HEET JE, LEKKERE KLONT.
DIE KLONT HEET PLOK DAME. MAAR WE ZOUDEN OVER 'T ZWINGENDE ZWAARD PRATEN.

HUM, DAT ZWINGENDE ZWAARD IS WEL ERG BELANGRIJK VOOR JULLIE, HÈ?
WAT U ZEGT, DAME.

GOED DAN. IK ZAL JULLIE VERTELLEN HOE DE MACHT VAN HET ZWINGENDE ZWAARD ONGEDAAN GEMAAKT KAN WORDEN. MAAR OP EEN VOORWAARDE...
EN DIE IS?
35

TEKENINGEN:
PETER DE SMET
KLEUR:
HILBERT BOLLAND

het zwingende zwaard

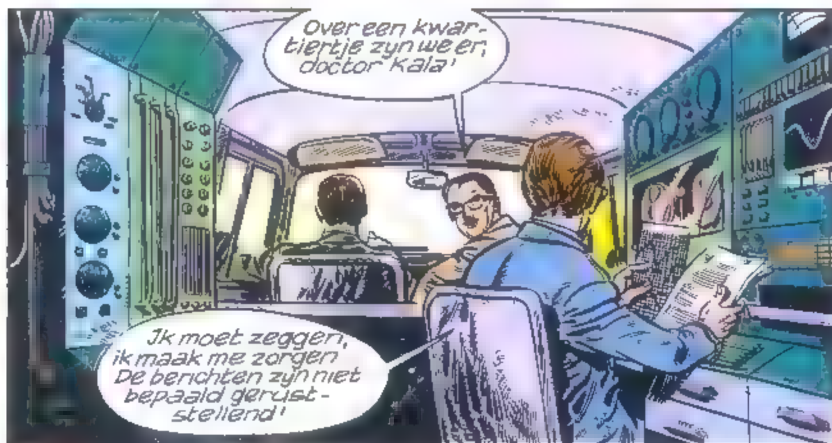

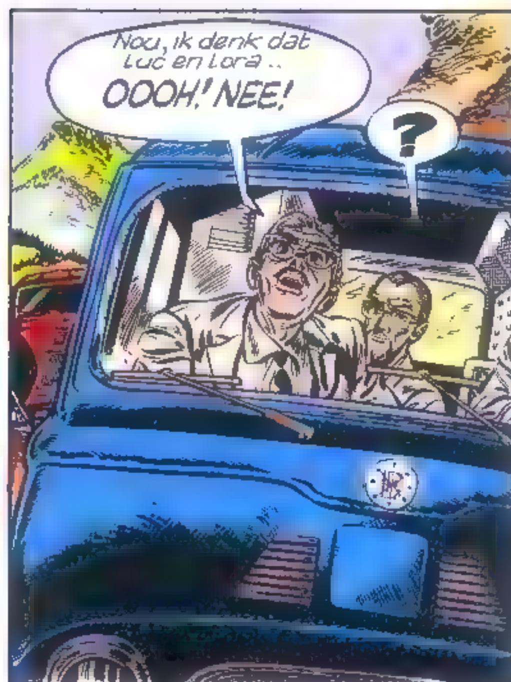

WORDT VERVOLGD

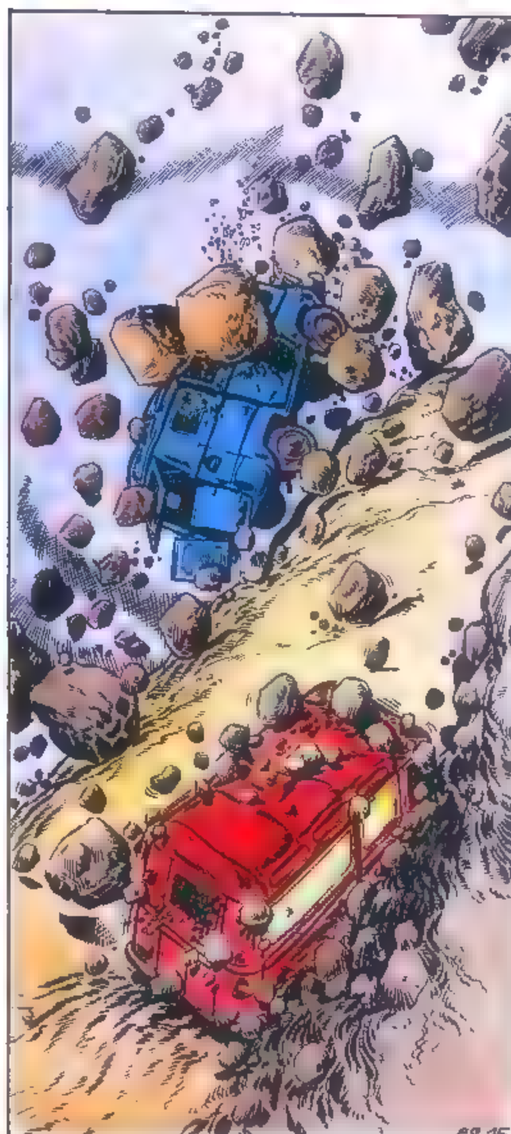
LUC ORIENT

Verdorie! We kunnen nooit meer

EEN LAWINE!!

TEKENINGEN
EDDY PAAPE
TEKST:
MICHEL GREG
VERTALING AN VAN ERP

zo groen als gas

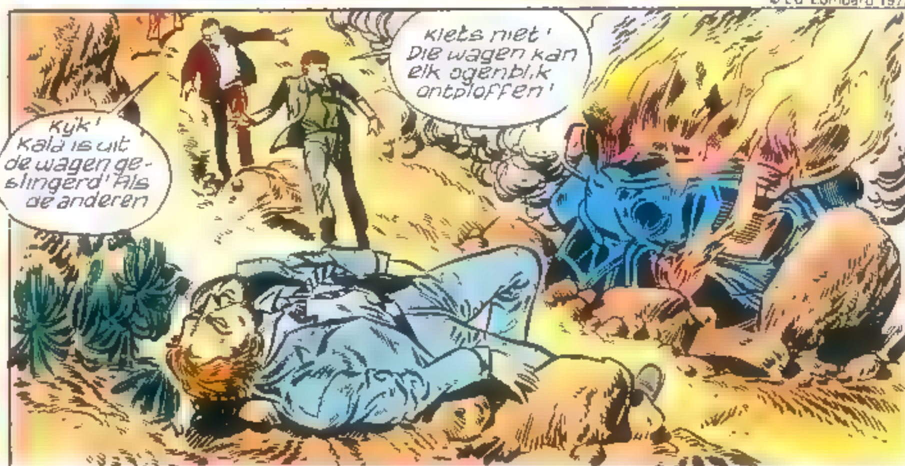

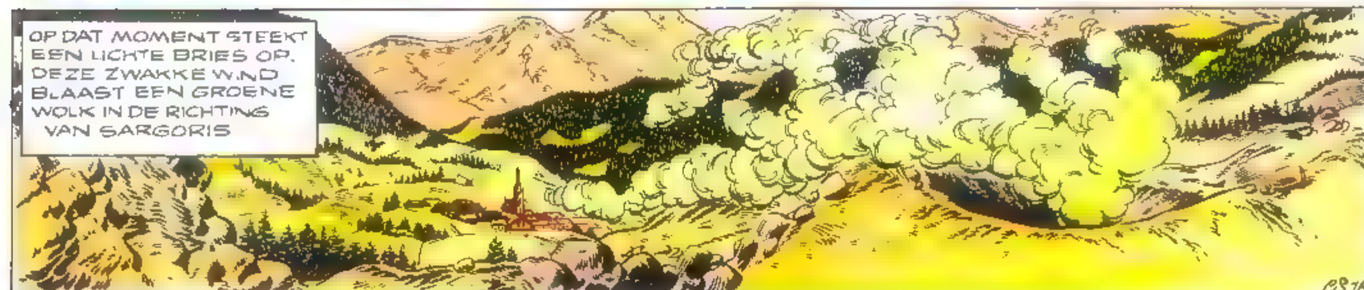

© Ed Lombard 1973

WORDT VERVOLGD

Ze begreep niet, wat het wezen op het eiland kwam doen. Maar dat het ongelukkig was, dat voelde ze wel. Het zond zulke treurige vibraties uit.
Wat het ook mocht zijn, het voelde zich op het eiland helemaal niet thuis. Het was ook duidelijk niet geschikt voor de zee. Ze had meteen warme belangstelling gevoeld. Maar de wind stond zo ongunstig. Die dreef haar weg van het eiland en ze was machteloos. Ze wilde het contact niet verliezen, maar de wind, de wind.
Het wezen op het eiland had haar nodig. Daar kon ze zich niet in vergissen, dat voelde ze. Als de wind nu maar draaide. Voor het eerst zolang ze zich herinnerde, ergerde ze zich aan die eigenzinnige wind. En ontevreden dobberde ze verder. Tegen haar zin werd ze weggevoerd van het eiland, maar ze zou terugkomen. Bij gunstige wind.
Gelukkig hoefde ze niet lang te wachten. De wind draaide tegen de avond en zeilde haar langzaam terug. En het wezen was er nog steeds. Bevallig gleed ze dichterbij en toen, langzaam, langzaam, rakelings langs het eiland. Maar ze werd blijkbaar niet opgemerkt. Nog niet. En nu moest ze weer wachten op een tegengestelde windrichting.
Een intens treurig geluid klonk over de golven. Het wezen maakte geluid dat een beetje op het schrille roepen van meeuwen leek. Ach, het was zeker eenzaam. Maar hoe graag ze ook wilde, ze kon niets doen. Wat jammer dat de wind de afstand tussen haar en het eiland geleidelijk groter maakte.
Arm wezen.

Hij zong de vergeten liedjes uit zijn kindertijd, al die sentimentele, lieve en domme liedjes, en voelde zich de eenzaamste man op de wereld. Hij zong met lange uithalen, luid en schor in de wijde onverschillige ruimte, en zijn heimwee leek alleen maar te groeien.
Waarom had hij zich laten strikken voor dit rotkarwei? Een hele week alleen op dit meeteiland, vier kilometer uit de kust van Terheijden. En dit was pas de tweede dag! Nu al wist hij heel zeker dat Rijkswaterstaat het volgende jaar naar een andere monteur mocht uitzien voor de revisie van de meetapparatuur.
Hij had deze klus nooit moeten aannemen. Hoe kon een volwassen man zichzelf zo slecht kennen? Hij had altijd gedacht dat hij goed tegen eenzaamheid kon. Nou, dat was pure verbeelding geweest, zoveel wist hij nu wel. Na twee dagen op dit eiland, omringd door niets dan zee, lucht en meeuwen, liep hij al luidkeels te schreeuwen.
Het zou nog vier dagen duren voordat de boot hem kwam ophalen. Had hij die stomme transistor-radio nou maar niet uit zijn handen laten vallen. Een beetje muziek had al es veel draaglijker gemaakt. Of een hoorspel. Nu hoorde hij niets dan de zee, die steeds luider tegen hem leek te bulderen. De wind floot langs de stalen spandraden en zweepte de golven op.
De wijzers van de meetapparatuur voor de golf- en stroombewegingen bleven ineens trillend hangen op een volstrekt onwaarschijnlijke graad. Hij moest de hele installatie maar weer eens nalopen. Daar begon hij meteen mee. Als hij wat te doen had, vergat hij vanzelf die melancholieke gedachten wel.
Later, toen de wijzers allemaal weer deden wat er van ze verwacht werd, dronk hij een kopje instantkoffie bij de reling. Nu de zon onderging overviel het gevoel van eenzaamheid hem weer met verrassende hevigheid. Hij begon weer luidkeels te zingen, schor en vals tegen de fluitende wind in.

De wind stond gunstig. Ze kwam er aan. Ze kwam het eenzame wezen troosten. Het gezelschap houden. Ze wist dat ze mooi was. Groot, prachtig symmetrisch van vorm, en zeer sierlijk. Ze voelde zich juist vanavond een en al glanzende schoonheid. Geen zeeanemoon, geen koraal kon zich aan haar meten. Niet alleen kon ze pronken met wel honderd verschillende kleuren, maar ze was ook nog lichtgevend. Soms kon ze er zelf diep van onder de indruk raken, hoe mooi ze was.
Ze kwam er aan. Het wezen zou niet langer eenzaam zijn op het eiland. En ze voelde het, ze was mooier dan ooit. Het late licht trilde op haar zachte witte vel. Nog even, dan zou ze bij het eiland zijn.
Dan zou het wezen haar zien.
Ditmaal mocht ze niet ongemerkt voorbij glijden. Wat er zou gebeuren als het wezen haar zag, wist ze eigenlijk niet. Maar het zou zich niet langer eenzaam voelen, dat was wel zeker.
Het zou ...

Hij leunde over de roestige reling en zag op een afstand een onwaarschijnlijke flonkering in de golven. Hij wreef over zijn baardstoppels, geeuwde en leunde nog verder naar voren om toch eens goed te kijken naar die uitgestrekte glansplek in het onrustige water. Was het olie, die op de een of andere manier reflecteerde tegen de avondhemel?
De laatste zonnestralen waren nu verdwenen maar toch meende hij nog iets van een schijnsel te kunnen onderscheiden. Toen schudde hij zijn hoofd en strekte zijn rug. Gezichtsbedrog natuurlijk. Hij mikte een restje koffie over de reling en draaide zich om. Twee dagen alleen op zo'n roteiland en je ging je van alles verbeelden.
Hij verdween in de houten keet. Het werd snel donker. Een hoge golf spatte tot schuim op de bazaltblokken van het meeteiland en het schuim lichtte even wit op, met een geheimzinnige fosforescentie. Toen het water slurpend wegliep tussen de gladde stenen, bleef het schuim achter, en de wind waaide het in grote vlokken over de reling tegen de geteerde wanden van de houten keet.
Waar water en schuim verdwenen waren, bleef de fosforescerende glans op de zwarte stenen achter. Na iedere hoge golf werd de geheimzinnige lichtuitstraling sterker. Een paar draaddunne straaltjes van dik parelend vocht gleden wonderlijk genoeg niet terug het donkere water in, maar bewogen zich trillend omhoog tegen de bazaltblokken op. Waar de glimmende sliertjes met hun verbazende violette lichtuitstraling de nietige vegetatie tussen de stenen raakten, gebeurde er in alle stilte iets vreemds. Op de algen verschenen onstelbare minuscule blaasjes en bijna onmiddellijk daarna krulden de plantjes op en verschrompelden. Tussen de dikke bruingroene aangroeiing liepen nu ineens de dunne zwarte strepen van brandschoon bazalt. En na iedere hoge golf bleek dat ragfijne zwarte netwerk hoger te zijn geklommen over de hele breedte van het meeteiland.

Een visje dat was achtergebleven in een geul tussen de stenen om garnalen te jagen, leek ineens te verstijven in een kramp. De staart krulde op naar de wijdopen bek en zo kwam het als een vraagteken boven drijven, de ogen rond en star. Een sliertje dik vocht trilde in het zwarte water van de geul als een zwakke lichtstraal.
Van een afstand tekende de waterlijn langs het meeteiland zich af als een lichtstreep, maar hij — in de keet — was de laatste die dat zou zien.
Hij kon niet slapen en lag te luisteren naar de wind, die geleidelijk ging liggen. De zee werd stil en een lauwe golfslag klotste monotoon tegen de bazaltblokken. Soms hoorde hij een zuigend, slurpend geluid, maar daar schonk hij geen aandacht aan. Hij dacht aan bioscopen die uitliepen, aan gezellige cafés, aan een laat radioprogramma waar hij anders altijd naar luisterde. Hij gooide zich zuchtend op zijn andere kant en hoorde weer dat slurpende geluid, maar nu dichtbij, achter de wand van de keet.
Nu luisterde hij bewust. Het leek zich langzaam langs de houten wand te verplaatsen. Zou het water zo hoog zijn gekomen vannacht? Liep het misschien de hut binnen? Hij opende zijn

WIND

door Quint
illustratie Jos Looman

ogen en dacht: verrek, wordt het alweer licht? Of heb ik een lamp laten branden? — en toen: Niks geen lamp. D'r is helemaal geen paarse of blauwe lamp buiten!

Het violette licht kierde door de spleet onder de deur naar binnen en straalde als een waaier uit over de traptreden en de vloer. Hij reikte naar de grote staaflantaarn en knipte die aan. De sterke lichtbundel gleed even over de zoldering, over de geteerde wand, over de mooie juffrouw die een of ander merk frisdrank aanbood op een fabriekskalender... Toen werd de trap in het felle licht gevangen, en hij staarde en staarde.

Eerst dacht hij dat het dunne waterstraaltjes waren, die omlaag vloeiden langs de treden. Maar er was toch iets vreemds met dat binnendruppelende water. Het leek wel of de straaltjes bewogen. Je zou zweren dat ze bewogen. Dat moest het trillen van de lantaarn in zijn hand zijn. En er kwam steeds méér van die nattigheid binnendruipen.

Hij sloeg de dekens van zich af, geërgerd omdat hij niet meer kon slapen, en trok zittend op de rand van de kooi zijn laarzen aan. Hij rilde en geeuwde en krabde zich eens, en zat toen onbeweeglijk. Wat was dat? Natuurlijk bewogen die waterstraaltjes, maar dat was ook niet vreemd — het was vreemd dat ze alle kanten uit bewogen. Ze zochten niet het laagste punt op. Hoe kon dat?

Hij liep naar de trap en keek naar de vibrerende waterige draden, en nu hoorde hij dat dáár dat slurpende zuigende geluid vandaan kwam. En waar het hout met de draden in aanraking was geweest leek het wel uitgebeten door een of ander zuur... Maar de betekenis daarvan drong niet tot hem door. Hij schudde suffig zijn hoofd. „We moesten maar es gaan kijken." En hij trapte onverschillig met zijn zware laarzen op de bibberende violette draden, terwijl hij de trap opklom en de deur openstootte.

Daar was het wezen! Ze moest hem aanraken. Zijn eenzaamheid was voorbij. Ze trok haar hele ronde lichaam samen, opende en sloot zichzelf als een scherm, een paraplu, en wilde in één keer al haar draden laten uitschieten. Maar hier op het droge was dat onmogelijk. De pulserende beweging waarmee ze zich in het water zo gemakkelijk kon redden, werkte hier nauwelijks. Wat jammer!

Hij sprong achteruit, alsof zijn benen eerder begrepen wat zijn ogen registreerden dan zijn verstand. Nóg begreep hij niet wat hij zag. Hij staarde en staarde. Zijn blik gleed van de flapperende en blubberende gedaante bij de reling naar de vloer, die zover hij kon zien was bedekt met trillende vochtige draden. Hij stond erop. Ze hingen omlaag over de bazaltblokken, ze deinden als onmetelijke franje op de golven, ze leken wel te reiken tot aan de horizon. Uit zijn wijdopen mond ontsnapte een geluid, eenzamer en treuriger dan ooit enig zeedier had gehoord.

„Moeder!"

Hij wist niet wat hij beginnen moest. Walgend en bevend stond hij daar, en staarde.

Een kwal. Een reus van een kwal. Een enorm lillend monster, zo groot als een vloerkleed. De krans van ontelbare giftige tentakels die alle kanten uitwaaierden, had zeker een reikwijdte van honderd meter. En in het midden van die wuivende veelkleurige franje, blubberde dat reusachtige witte weke lichaam. Het hele beest verspreidde een verbazende glans, een violette lichtuitstraling, die nu zienderogen afnam.

Ze kón niet verder. En ze was zo dichtbij! Ze spande zich in tot het uiterste, maar zonder hulp van het water was het haar onmogelijk om verder vooruit te komen. Onmachtig hing ze over de reling, flonkerend met alle kleuren van de regenboog, zo mooi, zo mooi, en alles voor niets! Want ze merkte wel hoe treurig het wezen nog steeds was.

Nog eenmaal strekte ze haar hele lijf, maar het hielp niet. Ze voelde dat ze niet meer vooruit kwam, en teruggaan was ook onmogelijk. Het donkere water klotste diep onder haar, onbereikbaar nu er geen hoge golven meer kwamen om haar op te tillen en mee te dragen.

Langzaam begon de nachtwind haar witte weke lijf te drogen met zijn hijgerig gefluister. Toen wist ze dat ze verloren was. Er zou niets van haar overblijven als ze zo bleef hangen. Ze zag geen kans om los te komen van de reling en de wind, de eigenzinnige wind bracht geen hoge golven meer.

Hij haatte de aanblik van dat griezelige beest, dat blijkbaar speciaal omhoog was gekropen om hem te vergiftigen met die onmetelijke tentakels. Toen hij begreep dat er geen gevaar voor hem dreigde, zolang hij niet met zijn blote handen de draden aanraakte, stond hij even besluiteloos te kijken.

Het was geen gezicht.

Wat een walgelijke dieren bestonden er toch. De lichtuitstraling werd steeds zwakker; de reusachtige kwal leek nu wel een witte parachute tegen de nachthemel.

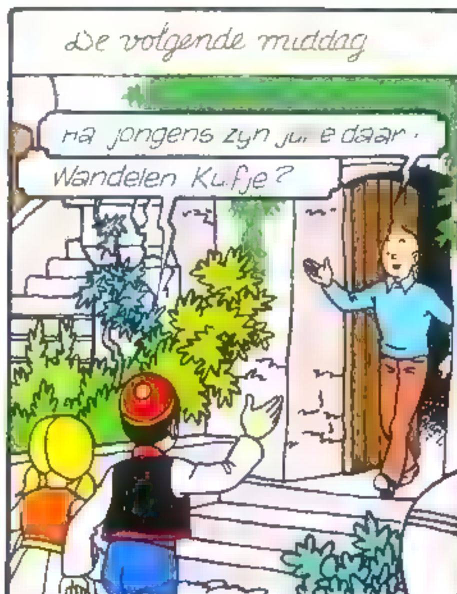
Toen maakte hij de brandslang los. Lachend en hoofdschuddend om de groteske kronkelingen die het beest maakte, spoot hij met de krachtige straal zijn nachtelijke bezoeker terug de zee in. Misschien moest hij zoiets bijzonders laten hangen, zodat de bemanning van de boot het ook kon zien. Maar hij voelde niets voor het gezelschap van zo'n eng beest. En het zou natuurlijk gaan stinken. Nee, opgeruimd was netjes. Zorgvuldig spoelde hij de lange, lange franje van het meeteiland af, dat plonsende witte lijf achterna.

Hij zag de reusachtige kwal verdwijnen in de nacht, wegdrijvend op de golfslag, en knikte tevreden. De wind stond gunstig, die dreef de weke massa als een zeil voor zich uit, de wijde zee in. Opgelucht begon hij een vrolijk marsliedje te fluiten.

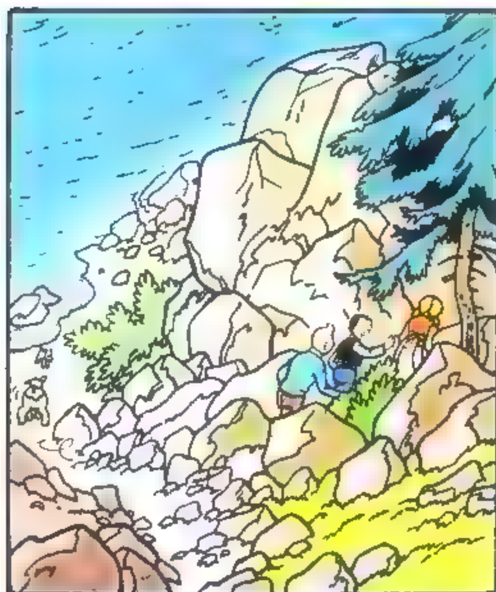
KUIFJE

NAAR DE GROTE TEKENFILM VAN RAYMOND LEBLANC, GEMAAKT DOOR BELVISION

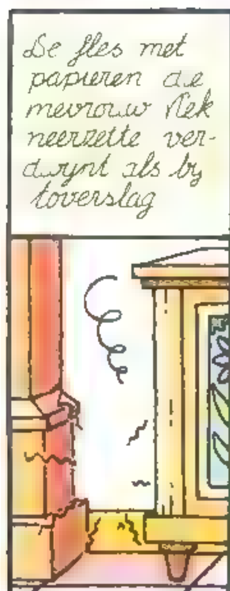

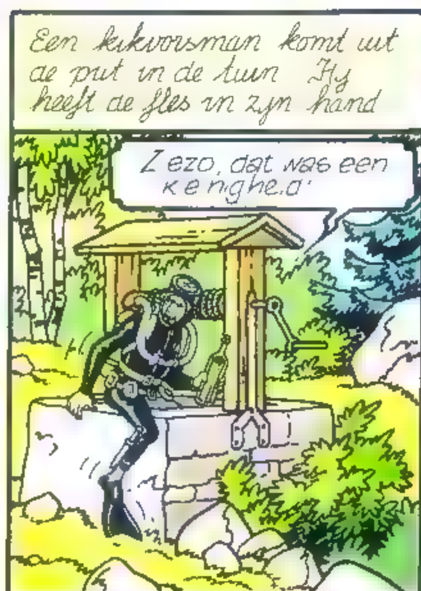

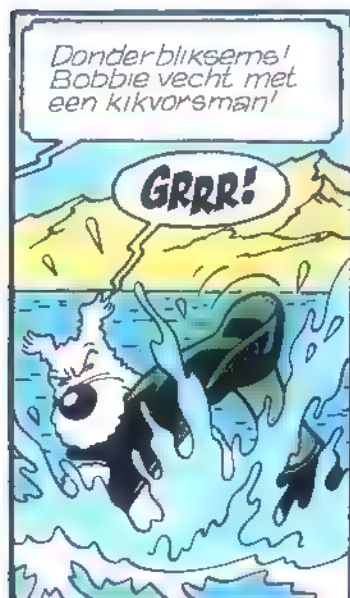

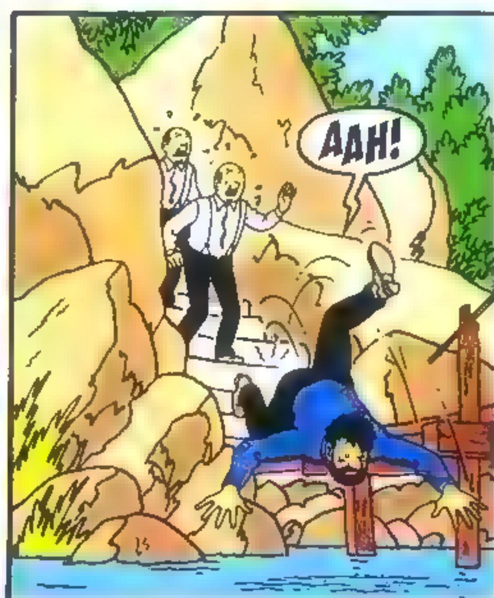

SCENARIO GREG
TEKST EN ILLUSTRATIES: STUDIOS HERGÉ
VERTALING JAN VAN ERP
KLEUR HILBERT BOLLAND

en het haaienmeer

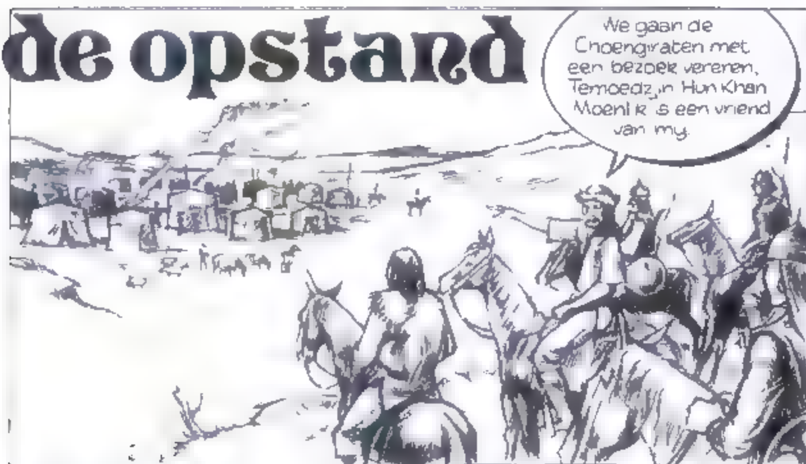

wordt vervolgd

Dzjengis Khan

TEKENINGEN
JOS LOOMAN
TEKST
QUINT

strijd om het bestaan

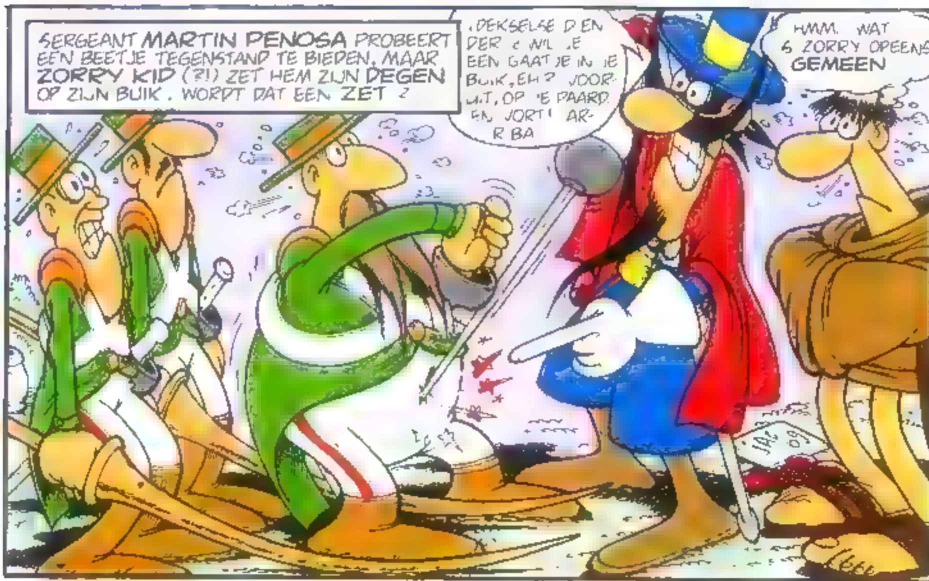

WAT?

WORDT VERVOLGD

ZORRY KID

SERGEANT MARTIN PENOSA PROBEERT EEN BEETJE TEGENSTAND TE BIEDEN, MAAR ZORRY KID (?!) ZET HEM ZIJN DEGEN OP ZIJN BUIK. WORDT DAT EEN ZET?
¡DEKSELSE DIENDER! ¿WIL JE EEN GAATJE IN JE BUIK, EH? ¡VOORUIT, OP 'E PAARD EN JORT! ¡ARRIBA!
HMM... WAT IS ZORRY OPEENS GEMEEN

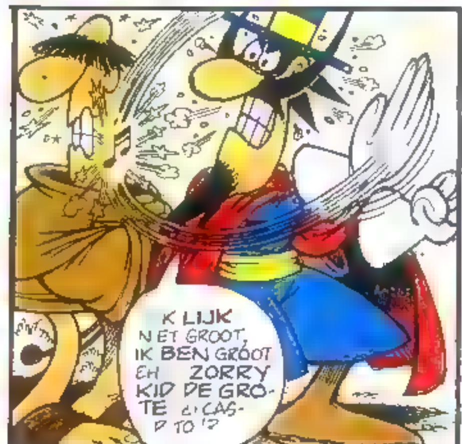
¡SI, SEÑOR ZORRY! WE GAAN ER METEEN VANDOOR! ¡MET UW PERMISSIE!
¡AVANTI, MUCHACHOS, WE GAAN TERUG NAAR EL KAZERNE! HIER STINKT HET NAAR EL DOOD!

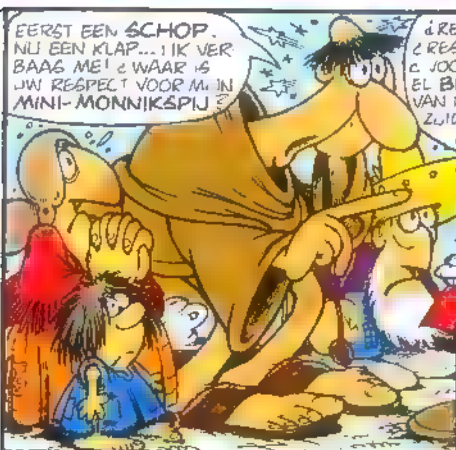
¡ZEG, ALS WE MET LEGE HANDEN THUISKOMEN, SCHOPT EL CAPITÁN ONS ACHTER SLOT Y GRENDEL!
¡MAN, BETER DÁÁRACHTER DAN PLAT OP JE RUG MET EEN GAT IN JE BUIK! ¡ARRIBA! ¡ARRIBA! ¡NAAR EL KAZERNE!

SEÑOR ZORRY, U LIJKT ME ANDERS DAN ANDERS. GROTER ZOU IK ZEGGEN MAAR OOK MIJ RUWER...

IK LIJK NIET GROOT, IK BEN GROOT EH ZORRY KID DE GROTE ¿¡CASPTO!?

EERST EEN SCHOP, NU EEN KLAP... ¡IK VERBAAS ME! ¿WAAR IS UW RESPECT VOOR MIJN MINI-MONNIKSPIJ?

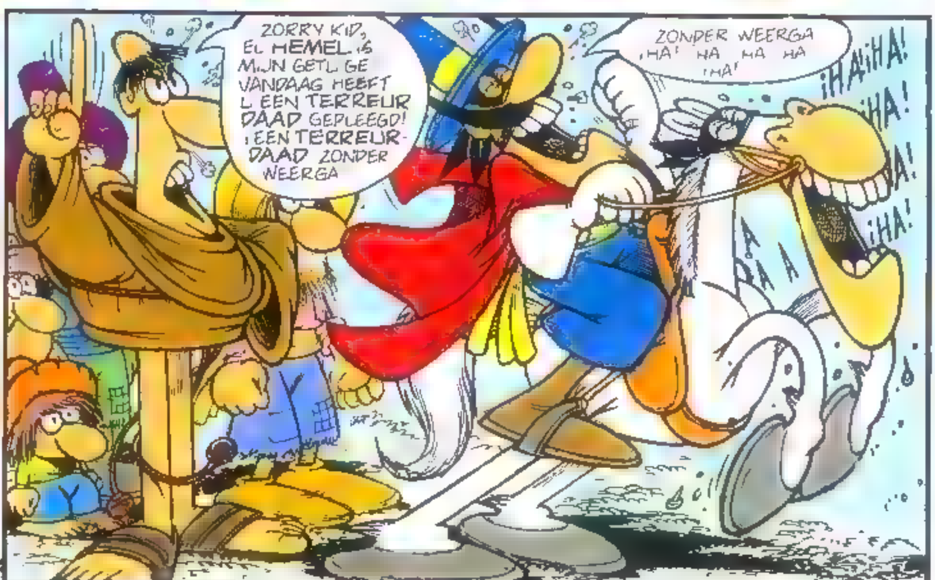
¿RESPECT?! ¿RESPECT? ¿IK? ¿VOOR U? ¿IK, EL BEVRIJDER VAN NOORDOOST-ZUIDWESTCALIFORNIA?!
¡IK ZWOEG EN SLOOF VAN VROEG TOT LAAT OM DIT ROTLAND TE BEVRIJDEN, EN DAT MAG BEST EENS BELOOND WORDEN, VINDT ONZE JAKBOND! ¡GEEF MIJ DUS DIE HONDERD PESETA'S MAAR DIE EL SERGEANT WOU HEBBEN, PADRE! ¡HIH!

¿HONDERD PESETA'S AAN U?! ¡IK BEGRIJP HET NIET! ¿EN WAT DOET U ERMEE? ¡HONDERD PESETA'S!
OM MIJN ONKOSTEN TE VERGOEDEN, PLUS SOCIALE LASTEN, PLUS BTW..

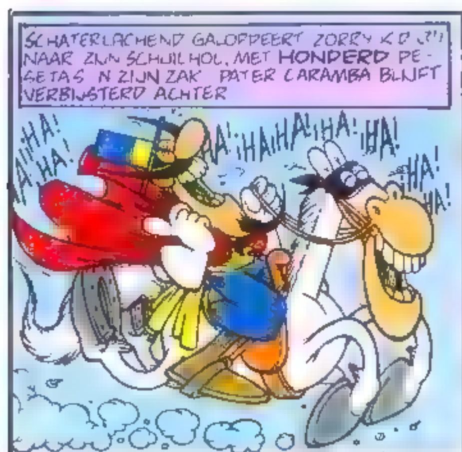
¡HET GAAT JE TROUWENS NIETS AAN! GEEF OP, OF IK GA ZETTEN UITDELEN AAN IEDEREEN HIER! IK ZWOEG EN SLOOF EN... ¡CARAY! HIER DAT GELD!

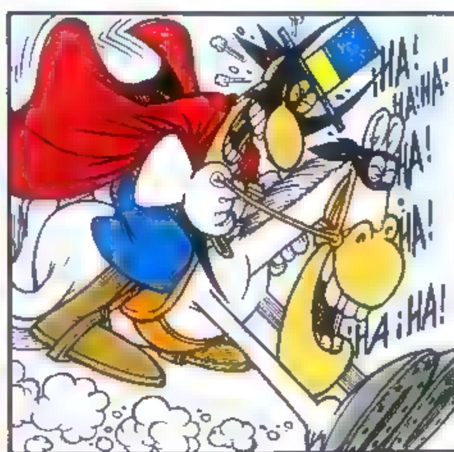
ZORRY KID, EL HEMEL IS MIJN GETUIGE! VANDAAG HEEFT U EEN TERREURDAAD GEPLEEGD! ¡EEN TERREURDAAD ZONDER WEERGA
ZONDER WEERGA ¡HA! HA HA HA ¡HA!
¡HA! ¡HA! HA! ¡HA!

DOOR JACOVITTI
VERTALING JAN VAN ERP

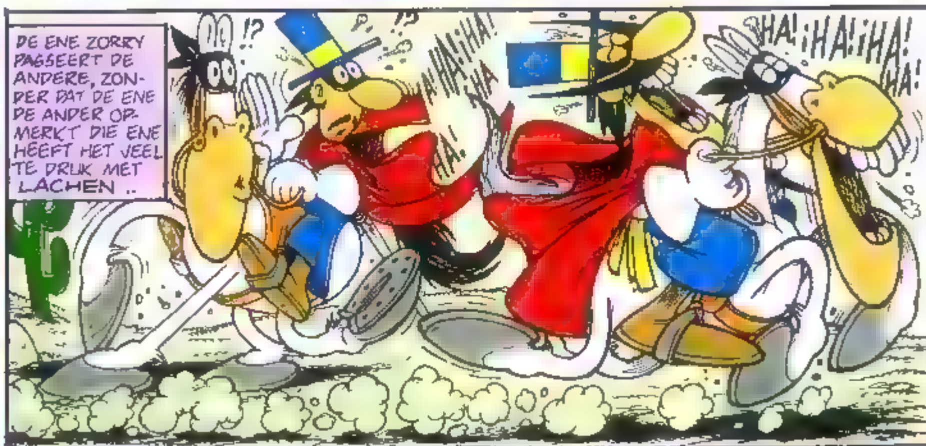
zorry contra zorry

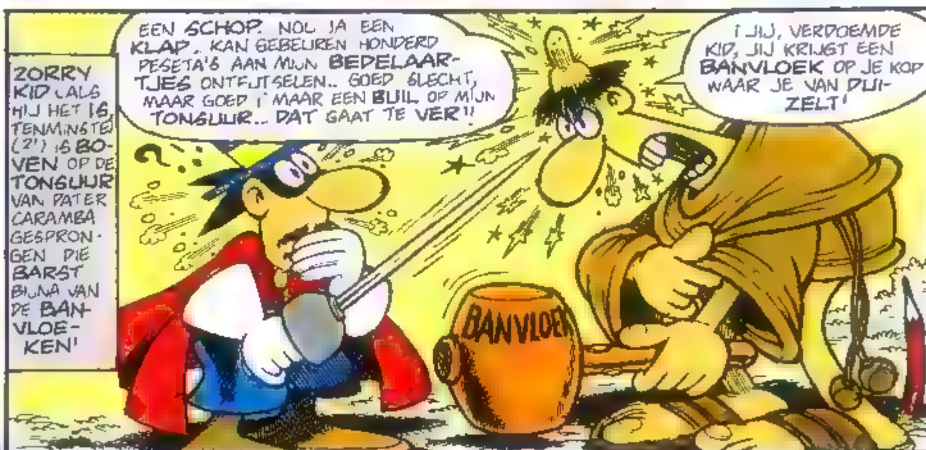

WORDT VERVOLGD

HOOP DOET LEVEN

MANDRYKA GOTLIB

Volkeren aller sterrenstelsels, Verenigt U !

KOMT ALLEN !

naar het

LAATSTE INTERGALACTISCHE ASTRONOMISCHE CONGRES

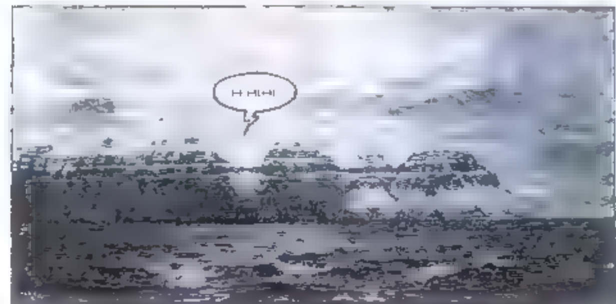
DITMAAL TE HOUDEN OP DE PLANEET "AARDE" !

AARDE, JUNI 1973. OOK AL HEEFT U TIEN KOPPEN EN ZEVEN WEEKROZE GLIBBERIGE TENTAKELS, AL ADEMT U *HONDEBROOD* IN PLAATS VAN WATERZUUR, HET GEEFT NIET OF U PER *FOTONENSPLITSER* KOMT OF MET DE FIETS, U BENT *VAN HARTE WELKOM* OP ONS CONGRES-EILAND *KALEKKA OOKKA*! ONZE OVENS BRANDEN REEDS. U WACHT EEN *WARM* ONTHAAL.

DE AARDE ZIEN EN DAN STERVEN! OOK GRIEZELS ZIJN WELKOM!

De grootste onzer geesten popelen om met de uwe van gedachten te wisselen! Uw naam en faam liggen op ieders lippen!

Een speciaal getrainde en uitgeruste krijgsmacht waakt over uw (eeuwige) rust! Waar U terecht komt, zal *NIEMAND* u meer storen.

Uiteraard hebben we volop ingeslagen van het smerige spul dat u "eten" noemt. Ook voor de uitwendige mens/het uitwendige ruimtegedrocht wordt echter gezorgd. Tenminste, voor zover u oren heeft. Wie het niet horen wil, moet het maar voelen; elke avond *BAL MACABRE* met *THE EARTH STOMPERS*!

Bekwame *MONTEURS* repareren of saboteren u of elkaar of uw of elkaars adem-apparatuur, als wij dat willen!

Aardse schonen zullen u rondleiden: Ook u, sqloiq, met uw methaantanks en kwasochamen en al. Maar houdt u uw tentakels wel thuis, want onze dames zijn dan wel om op te eten (figuurlijk), maar niet om op te eten (letterlijk)! Wij eten u toch ook niet op? Of we? (hoe smaakt sqloiq eigenlijk, Pepita?)

IK

AFKOMSTIG VAN

KLEUR: ROSE GROEN ROOD GEEL BRUIN/BEIGE

(doorhalen wat niet van toepassing is)

TENTAKELS: 2/4/6/8/10 ONEVEN AANTAL (bm)

KOMT / KOMT NIET

NAAR BOVENGENOEMD CONGRES TOT UITROEIING VAN EH. MISVERSTANDEN ZULKS IN DE RUIMSTE ZIN VAN HET WOORD EN

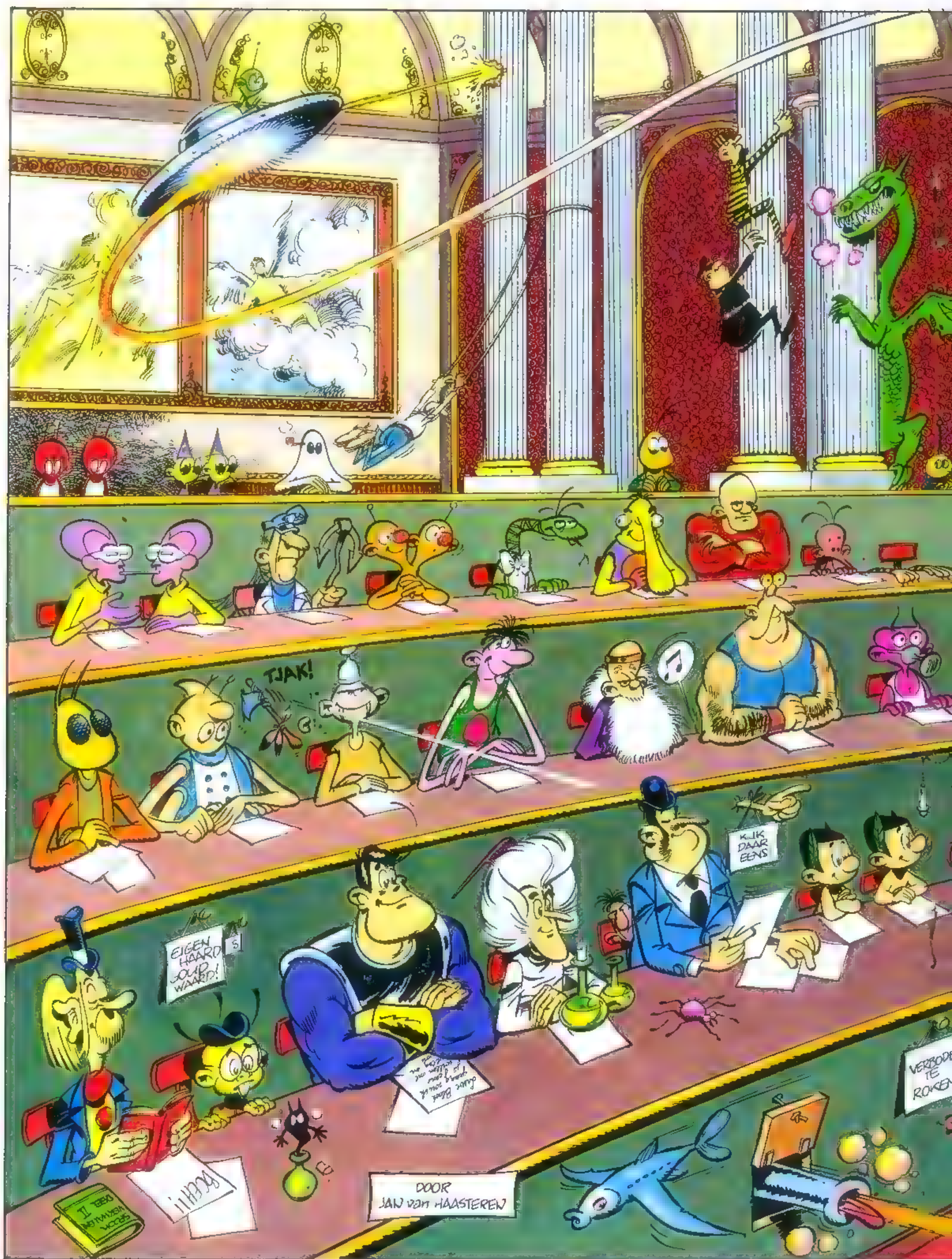
HOUDT NIET VAN , EN

KAN OOK NIET TEGEN EN

IS TENSLOTTE BANG VOOR ZO D JA

DE BEGRAFENIS IS VOOR KOSTEN VAN DE NABESTAANDEN. WE KUNNEN ER NAMELIJK NIET VOOR INSTAAN DAT ER 'ONGELUKKEN' GEBEUREN. MAAR WE DOEN ONS BE T

TJAK!
KIJK DAAR EENS
EIGEN HAARD GOUD WAARD!
VERBODE TE ROKEN
BOE!!!
SPOOK VERHALEN DEEL I
DOOR JAN van HAASTEREN

HEE S HET AL BEGONNEN?
GRR!
DE RUIMTE IS EINDELOOS!!
DAMES EN HEREN EN HUN HEET U VAN HARTE WELKOM OP DIT INTERGALACTISCHE CONGRES.
KRR! KRR!
TAF!
PEP

CONGRES-IMPRESSIES

(door PEPITA)

Toen ik op Cape Schalkwijk aankwam, werd ik niet zonder meer doorgelaten. Dat bevreemdde me. Ik had toch immers mijn uitnodiging voor het intergala-congres duidelijk zichtbaar onder m'n ruitenwisser gestoken. Daarbij had ik me voor de gelegenheid in het lang gekleed en droeg mijn corsage van aronskelken onopvallend boven mijn linkerborst (een attentie van Pietje Pep! voor het opspelden had ik ze weliswaar nog even herschikt volgens de methode van mijn Londense leraar, maar het gaat om het idee). Het hoofd van de operatiekamer keek vreemd op nadat ik mijn beklag had gedaan. „*Maar mevrouw,*" zei hij, „*die raket die daar klaar staat, gaat, voor zover ik weet, niet verder dan een parkeerbaantje op 200 kilometer! We zouden trouwens geen plaats meer voor u hebben. Het is een een-zitter en Betsy, onze rhesus-aap, hééft al weinig armslag met al die instrumenten.*" Hij pakte m'n uitnodiging en bestudeerde hem aandachtig. „*D'r staat ook nergens dat u hier moet zijn. Probeert u het maar eens bij het VVVVVVV.*"

Het was een goede tip. Het VVVVVVV (Vereniging Voor Van Verschrikkelijk Ver Vreemdelingen Verkeer) gaf mij het juiste adres en de juiste datum van samenkomst. Het bleek dat ik nog een week de tijd had. Ik nam mij voor Pietje Pep eens te onderhouden over zijn bizarre manier van redigeren van uitnodigingen.

Betsy verovert de ruimte!

OCHTENDSHERRY

Samen met de laatste genodigden betrad ik een week later de congreszaal. Honderden wonderlijk uitgedoste mensen of wezens verdrongen zich om de kelners die grote plateaus met glazen goudgele ochtendsherry rondbrachten. Een efficiënte, doch iets te opzichtig geklede hostess gaf mij een hanger met bijpassende oorbellen. „*Een miniatuur vertaalontvang-set*", verklaarde ze. „*De hanger is een microfoon en de oorbellen luidsprekertjes. De heren hebben dezelfde apparatuur, maar dan ingebouwd in een borsthaarstukje en twee oorhaarstukjes. Dat leek ons echter minder geschikt voor u.*" Ik stopte mijn eigen juwelen in m'n handtas en mengde me onder het bonte gezelschap.

ERGERNIS

Hoewel iedereen bijzonder vriendelijk tegen me deed, kwam het merendeel van de genodigden niet bijster sympatiek op me over. Waar ik ook keek, er keken altijd wel elf of vijftien ogen terug. Daarbij kwam nog een klein geel ventje dat voortdurend om mij heen danste, vragend of hij mij met iets van dienst kon zijn. Na verloop van tijd moet ik van mijn ergernis hebben doen blijken, want een lange, magere man met een potsierlijke hoge hoed wees het baasje scherp terecht met de woorden dat er wel griezeliger zaken te onderzoeken waren. Ik schonk er verder geen aandacht aan, want ik had ergens in een wat rustiger hoekje iemand gezien die zich beslist niet op zijn gemak voelde. Ik probeerde zijn aandacht te trekken door mijn corsage die ik een week lang goed had weten te houden dankzij mijn ikebana-opleiding in Tokio, te verliezen.

Hij keek mij stralend aan.

Onder het bonte gezelschap heerste een geanimeerde stemming.

Het zenuwcentrum van Cape Schalkwijk

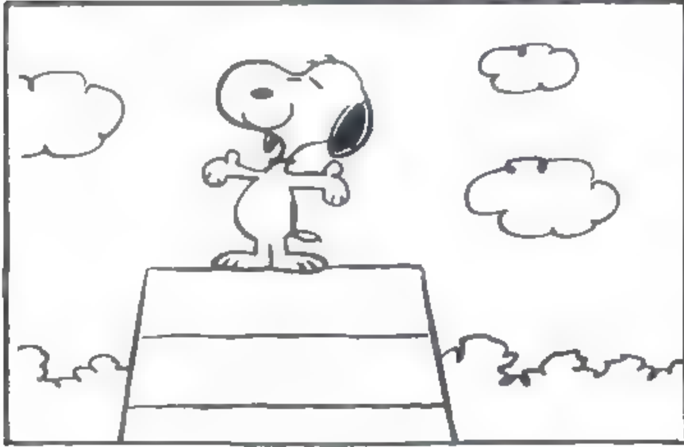
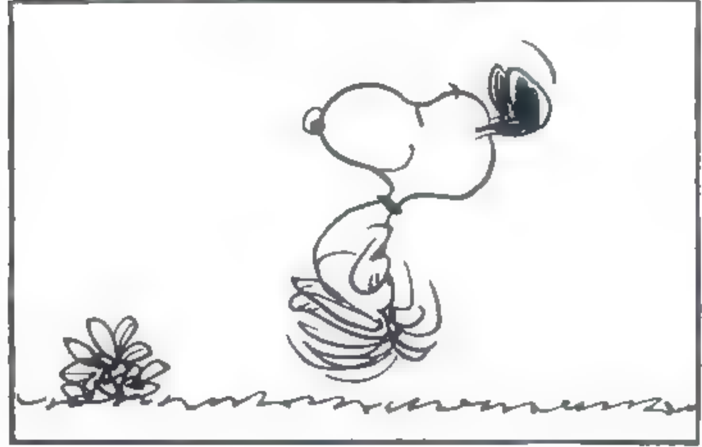

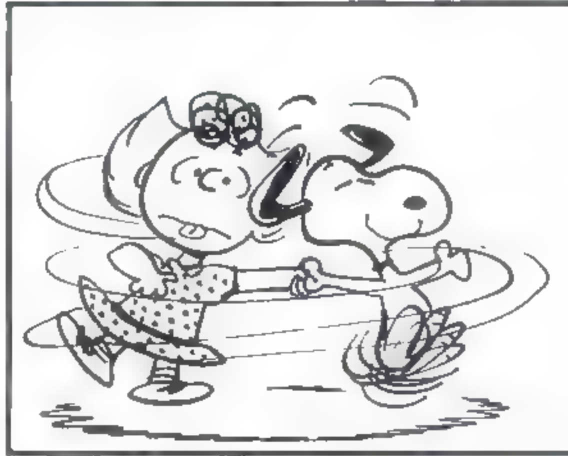
CONTACT

De jongeman schoot op mij af, bukte zich en reikte mij de aronskelken over. De speld bleek verbogen. „*Sta mij toe,*" fluisterde hij en ik stond hem toe. Het ijs was gebroken en ik voelde dat ik nu voor het eerst contact had met iemand op dit wonderbaarlijke congres. Het was de enige die er een beetje normaal uitzag. Hij zag er zelfs goed uit. Een breedgerande hoed, waar zijn donkere krullen jongensachtig onderuit gluurden, glanzende, bruine ogen en een opvallend krachtige en gladgeschoren kin. Een sjaaltje rondde zich nonchalant om de gebruinde hals en over zijn rechte schouders golfde een schitterend gekleurde deken. „*Mars?*" vroeg ik. „*Nee, nee!*" antwoordde hij haastig, „*tango!*" En met die woorden greep hij onder z'n kleed en haalde een guitaar tevoorschijn, waarvan hij de snaren met krachtige, doch soepele vingers begon te beroeren. Al spoedig werd het geroezemoes overstemd door een meeslepend ritme en ik besefte toen pas ten volle dat er naast aardse, ook hemelse muziek bestaat!

PEANUTS

TEKENINGEN EN TEKST:
CHARLES M. SCHULZ
VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

Wellington Wish

TEKENINGEN EN TEKST
FRED JULSING

GRAAG MENEER KONEYS ERG VRIENDELIJK VAN U MENEER KONEYS DANKUWEL MENEER KONEYS

GARG

HM, DANKUWEL

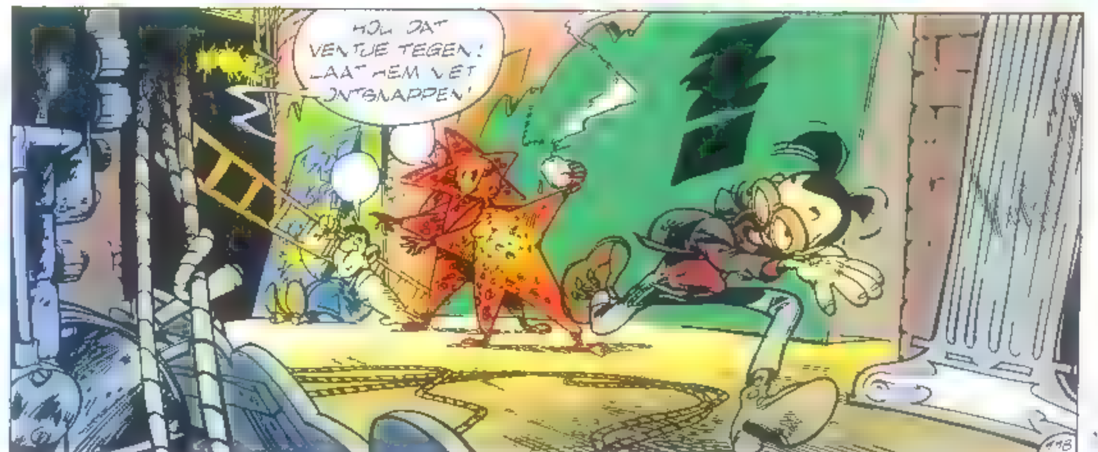

MAAK DAT JE WEGKOMT, WISH, EN BLIJF UIT HUN HANDEN. WAT DIE KNAPEN MET JE UITHALEN GUN IK NIEMAND!

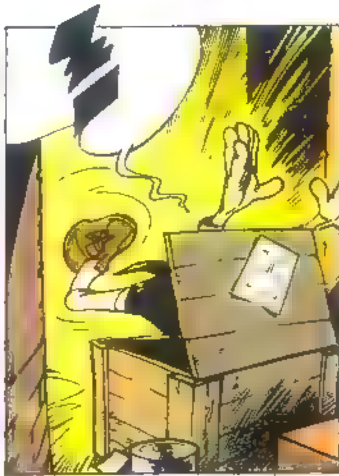
JE WEET WAT JE TE DOEN STAAT, MATTHIAS.

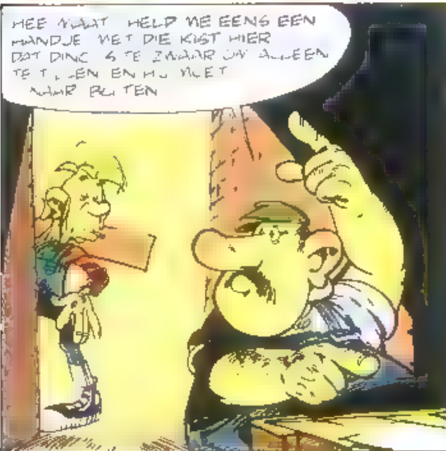
het spook van de music-hall

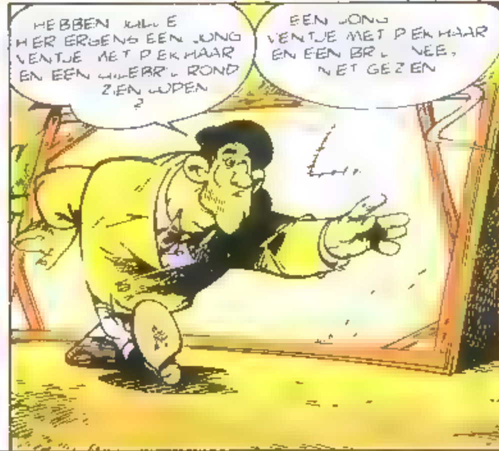

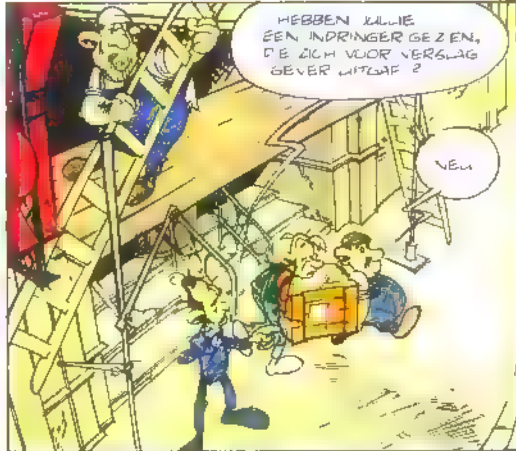

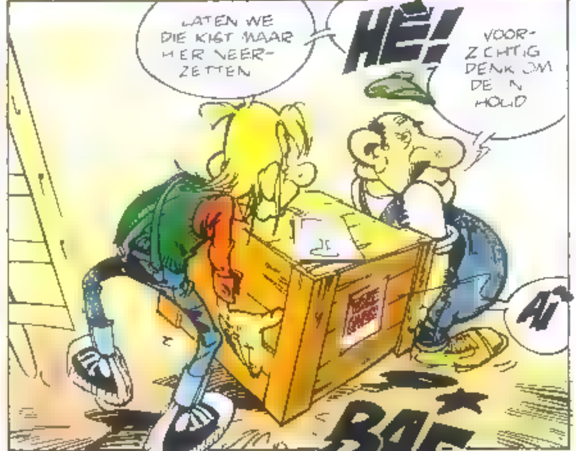

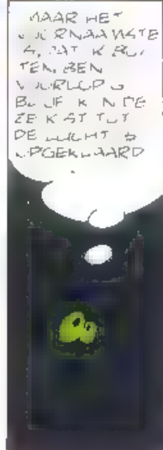

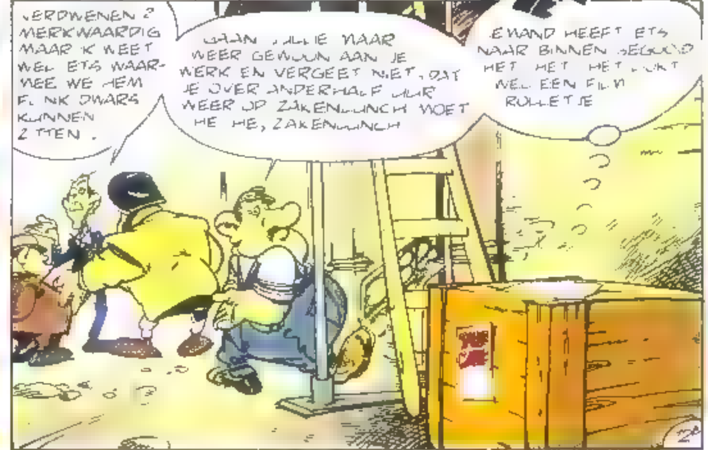

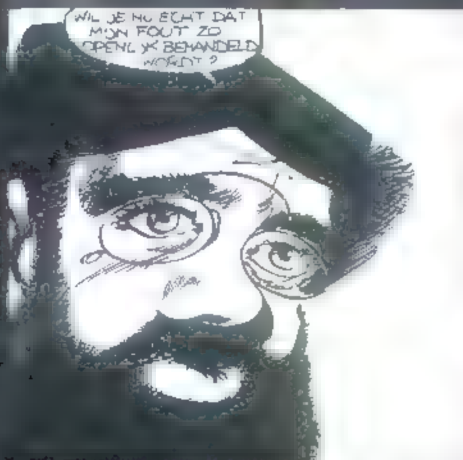
WORDT VERVOLGD

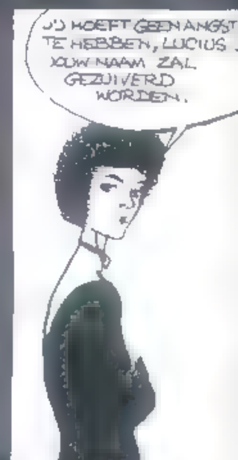
KRAAIENHOVE

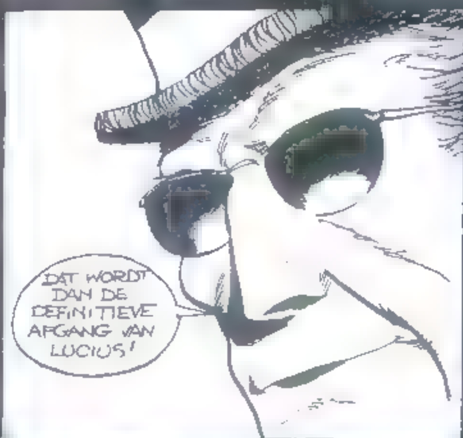

de kruidendokter

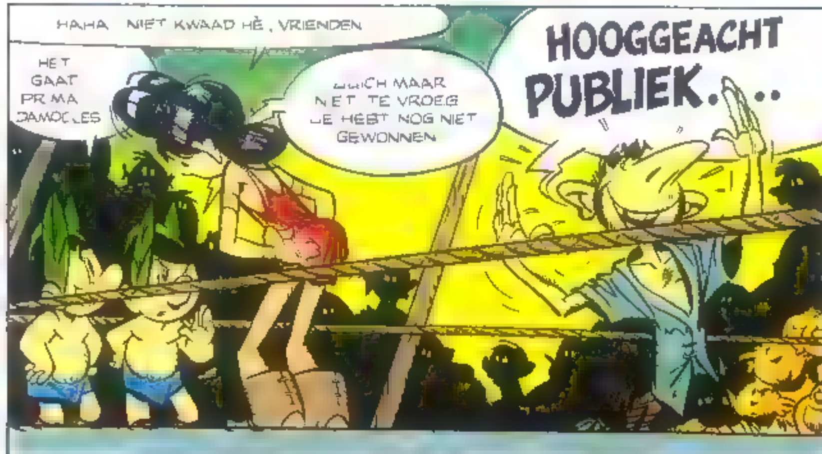

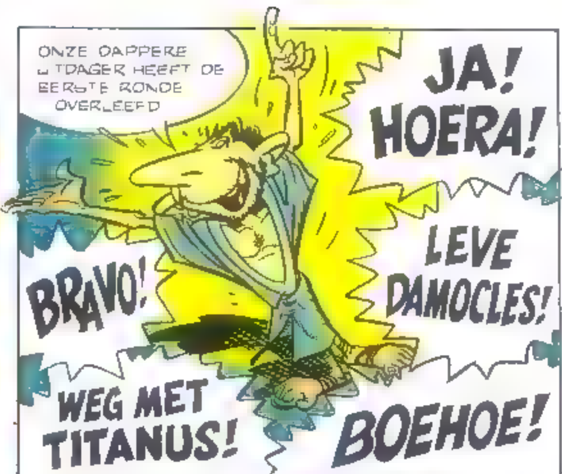

WORDT VERVOLGD

DE ARGONAUTJES

DOOR DICK MATENA

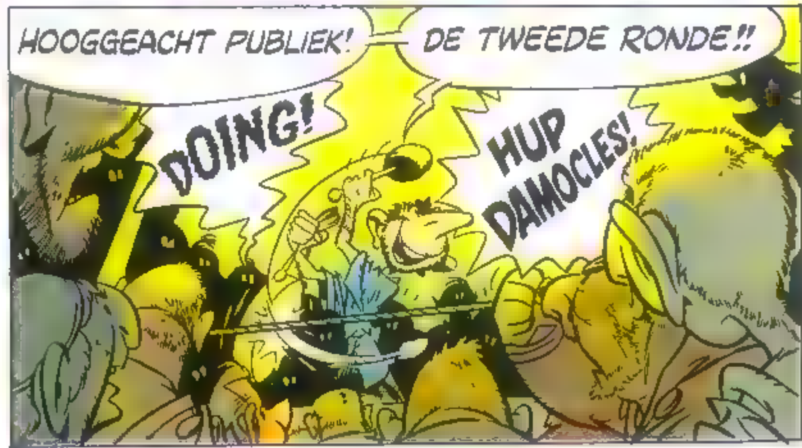

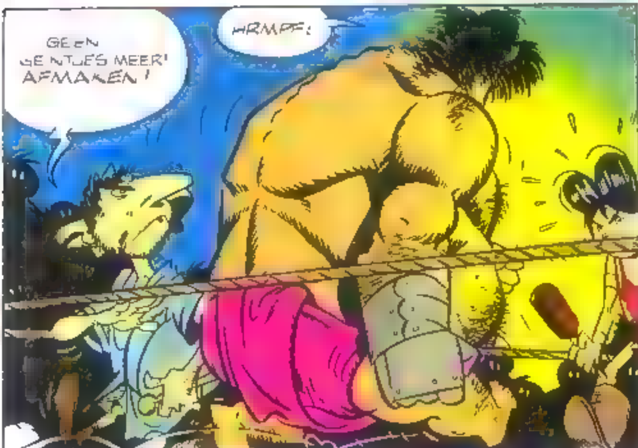

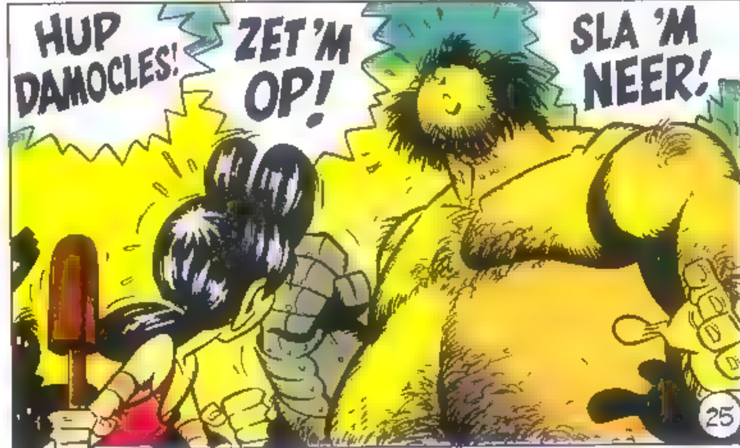

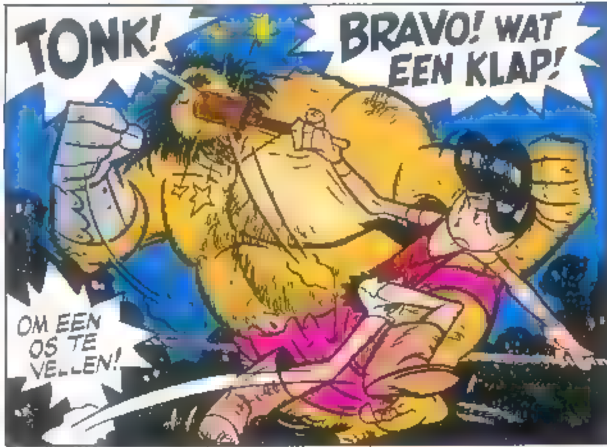

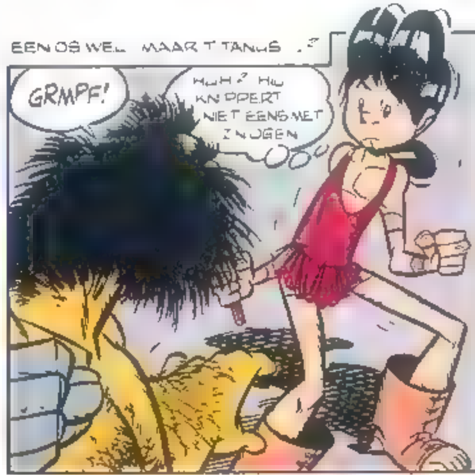

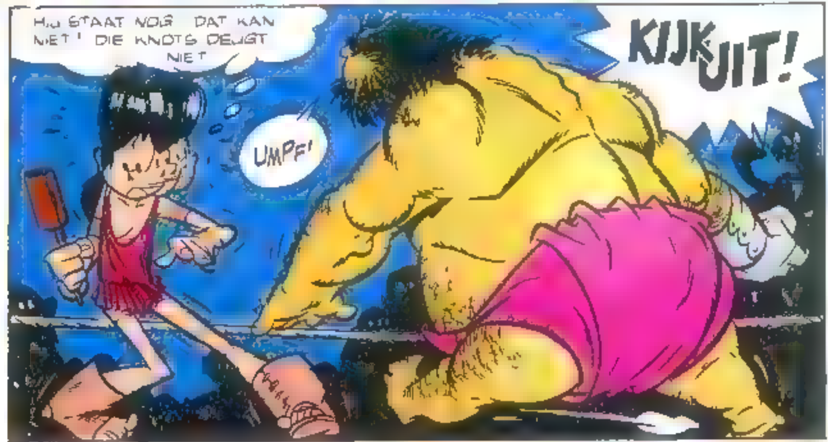
het zwaard van damocles

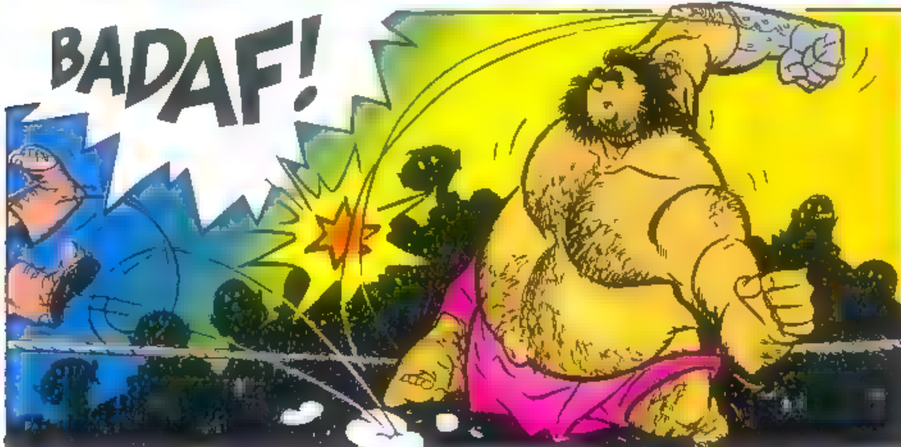

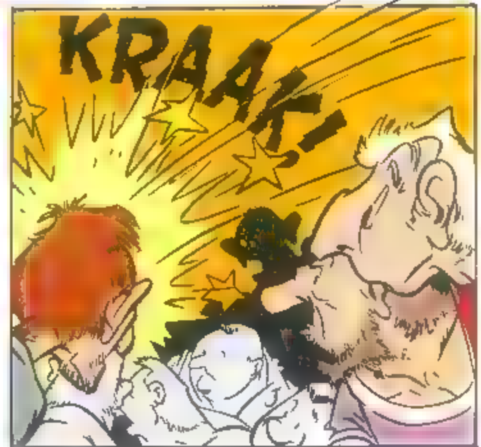

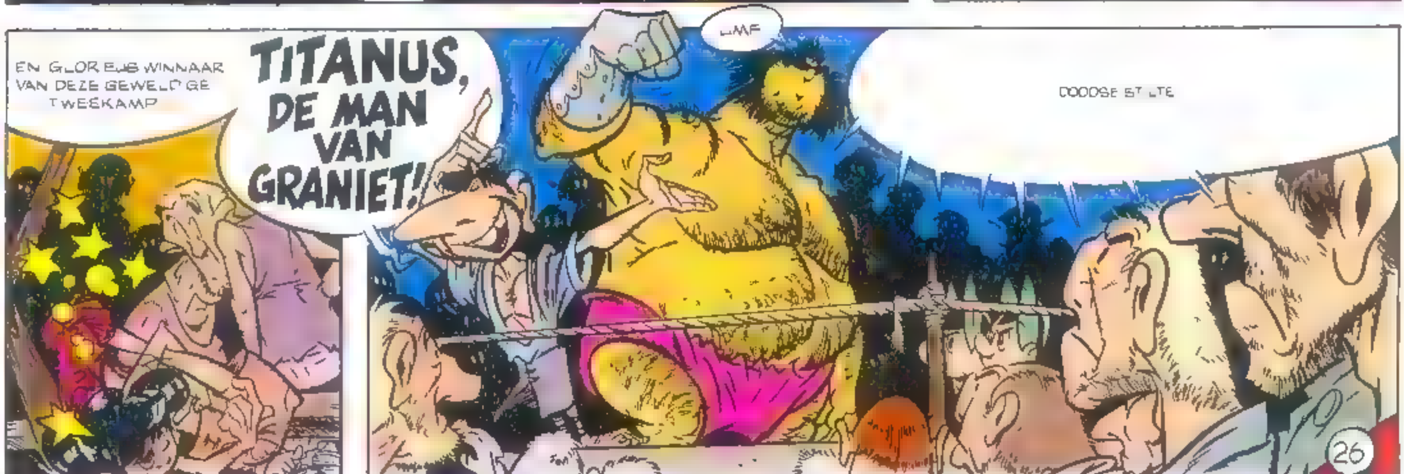

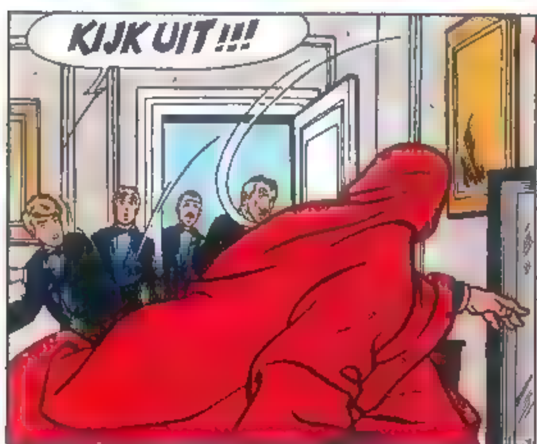
WORDT VERVOLGD

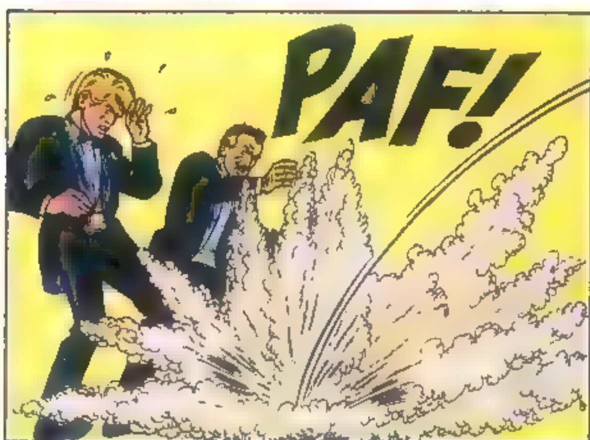
RIX RINGERS

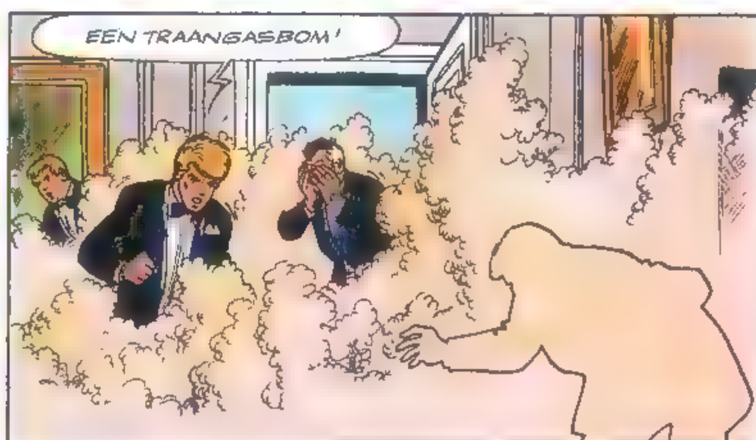
TEKENINGEN
TIBET
TEKST:
DUCHATEAU
VERTALING JAN DE ROOIJ

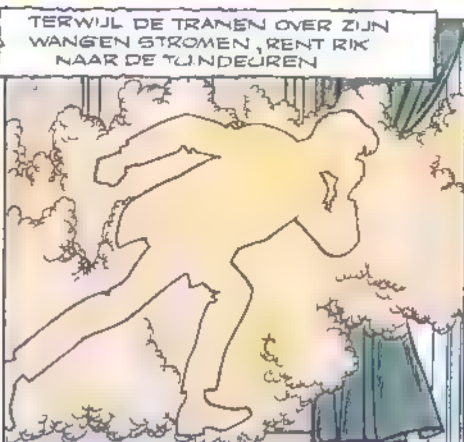

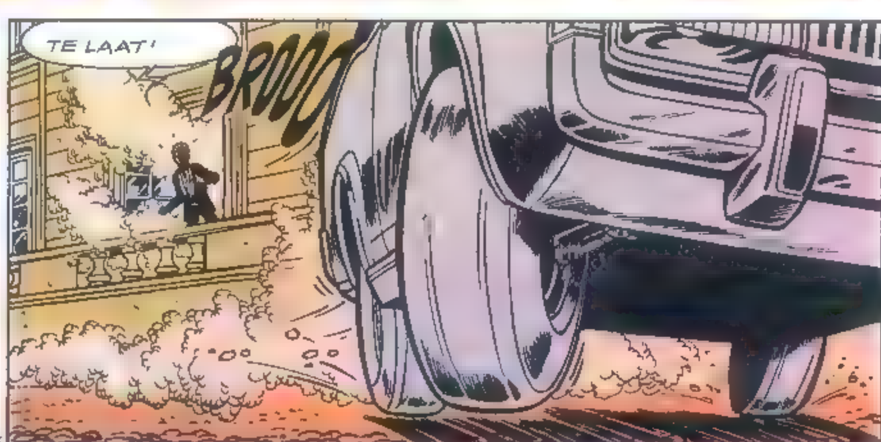

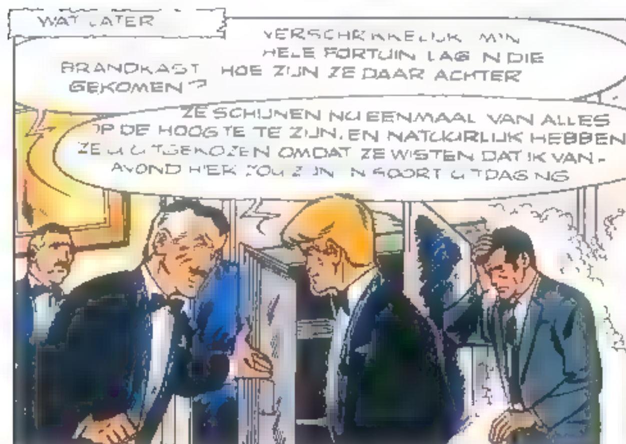

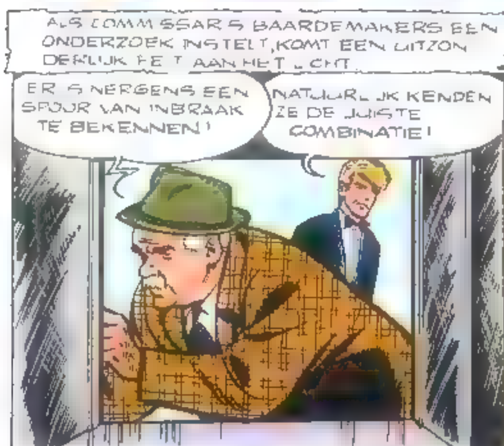

de trawanten van de duivel

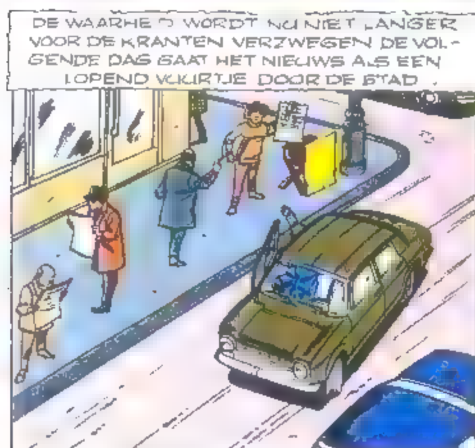

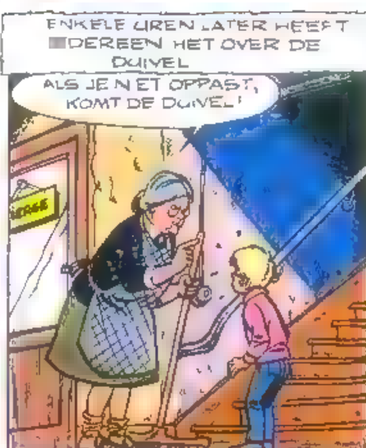

© Ed. Lombard 1973

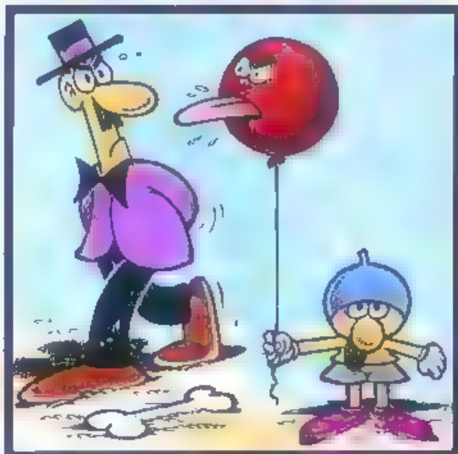

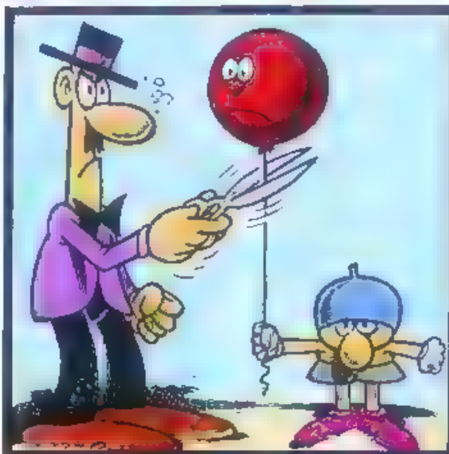

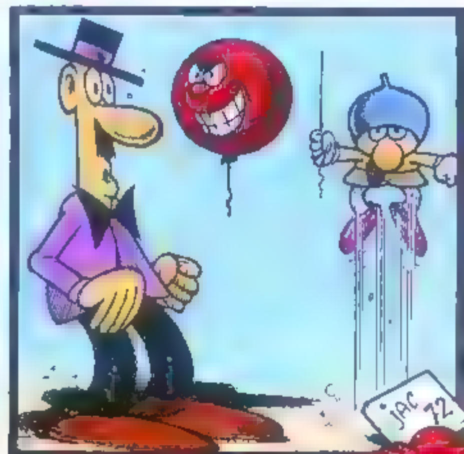
WORDT VERVOLGD

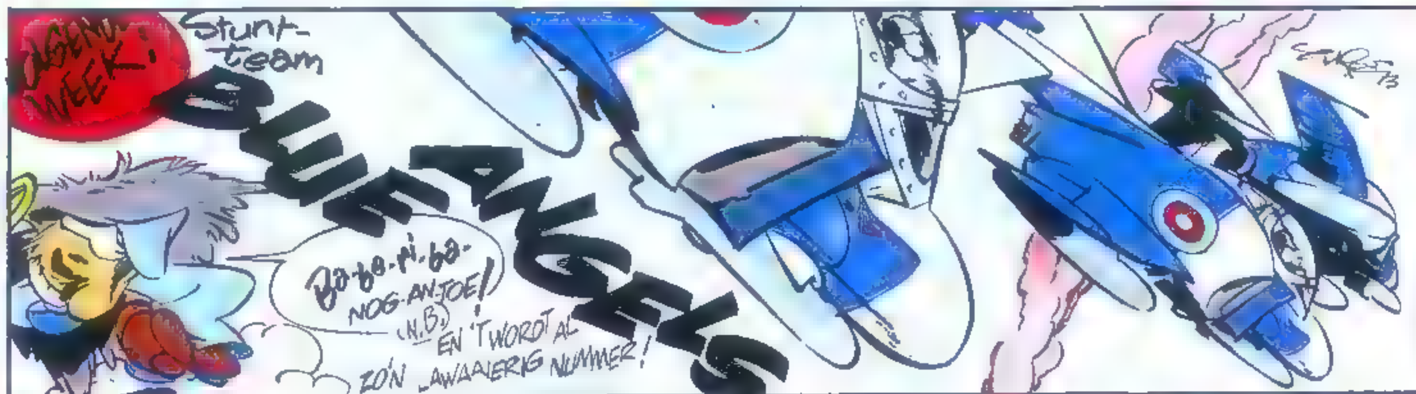
PEP's lonely hearts club

GIUSEPPE

EEN

ERNSTIGE,

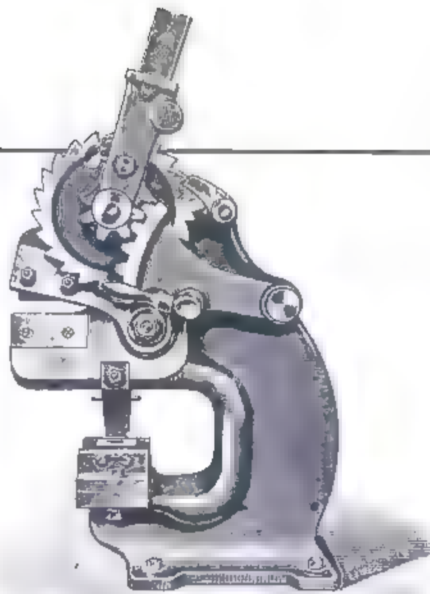
DOCH SERIEUZE

MEDEDELING

Het zal Trouwe Lezertjes opvallen, dat Asterix dan wel weer begonnen is, maar (Nep! Bedrog! Boeh!) slechts één pagina in beslag neemt. Ook Pepita en ik zouden gaarne elke week twee pagina's verwelkomen, maar die luie donder van een Uderzo tekent er maar één per week... Wij kunnen er dus ook niks aan doen. En jullie ook niet. Niemand niet.

PIETJE PEP,
Baasredacteur

De verkleinder (verkleind)!

BELOFTE MAAKT SCHULD!

Het zweet breekt mij uit, want in PEP 14 nodigde ik U uit om te reageren op van alles en NOG wat de langste reactie zou ik plaatsen! Zulks gaat niet door Onze Directeur, de heer D. I. Recteur stak een stokje tussen de wielen. „De mensen hebben hun buik vol van jouw gezemel, Pietje", sprak hij bestraffend op de voor hem zo karakteristieke toon. „Je gaat te ver." Hij zei: „We hebben toch al te weinig ruimte in PEP."
Tja, dat zal dan wel. Het spijt mij, geachte G.S. te M. Je hebt gewonnen, maar... Hé! Een briljante gedachte doorspoelt mijn brein! Het probleem is (in dit hele nummer) de RUIMTE. Als ik me niet vergis heb ik op Zolder (of in de Kelder) (of op Kolder in Zelder) een schaars gebruikte Verkleiner rondslingeren, „als het ware"!

De winnende bijdrage (verkleind dus) Proficiat

INDERDAAD!

Ik heb hem nog! En hij doet het Prima! De oplossing is even simpel als geniaal („Eenvoudig is het moeilijkst" Piet Keizer, 1970): als de RUIMTE te klein is, is de TEKST te groot! Als je de te plaatsen winnende langste reaktie maar genoeg verkleint, past hij zelfs in de KLEINSTE ruimte!
Dat doen we dan ook. Helaas is het aldus slechts mogelijk te lezen wat er staat, als je een ELECTONENMICROSCOOP in huis hebt. Haha. En helaas is een en ander ietwat onscherp geworden door de slechte kwaliteit van het Papier waarmee wij ons moeten behelpen. Tant Pis.

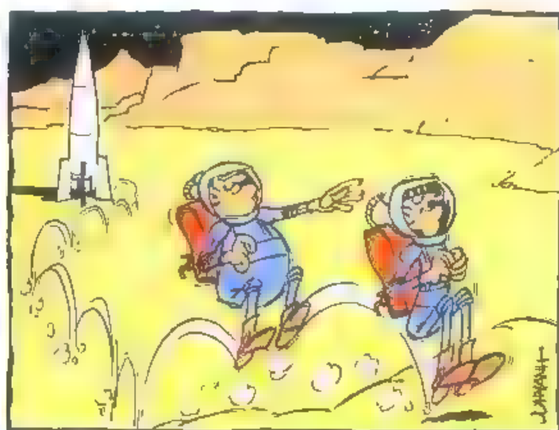
Pedro Pep, ook niet groot

voortvluchtig

Jan van Haasteren

INTERGALACTISCHE HERSENBREKER

Wij hebben op het nippertje een van de deelnemers aan het congrés aan flarden kunnen schieten. Daarbij zijn echter twee vitale delen van hem verloren gesukkeld. VRAAG: welke twee onderdelen ontbreken aan dit ruimtemonster? Leg hem in elkaar (als een legpuzzel) en kijk wat ontbreekt!

OPLOSSING: 1 een spreekballon met daarin het woord „+L", 2. zijn linker tentakel

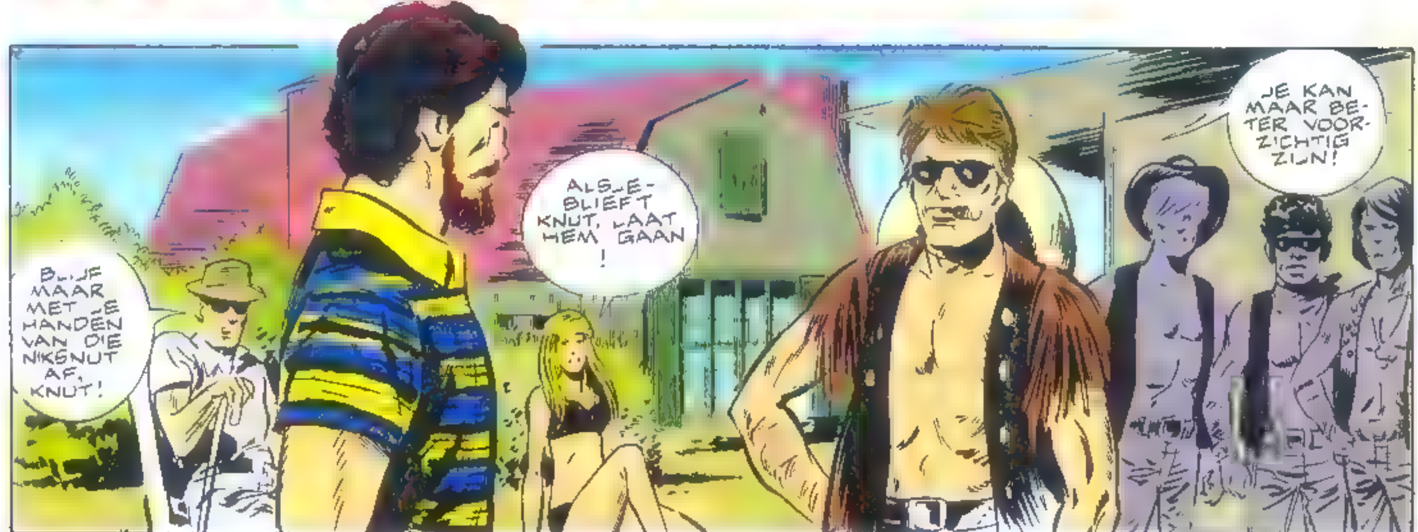

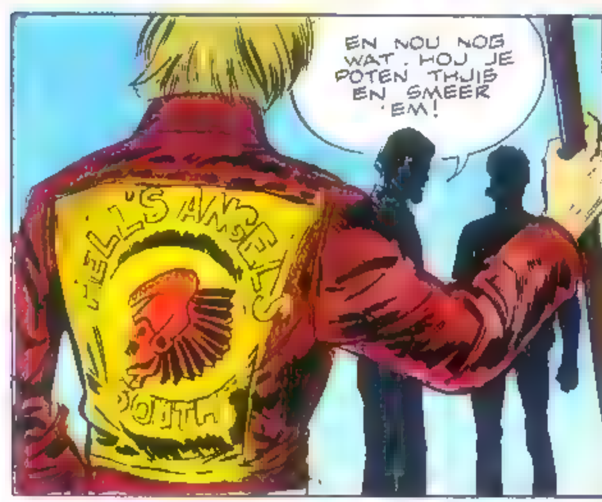
In PEP 27 besteedt Jan de Rooij aandacht aan Roxy Music. Onze nijvere popredacteur legt momenteel de laatste hand aan een adembenemend artikel over deze te gekke groep. Bestel de PEP van volgende week nu vast. Straks ben je te laat.

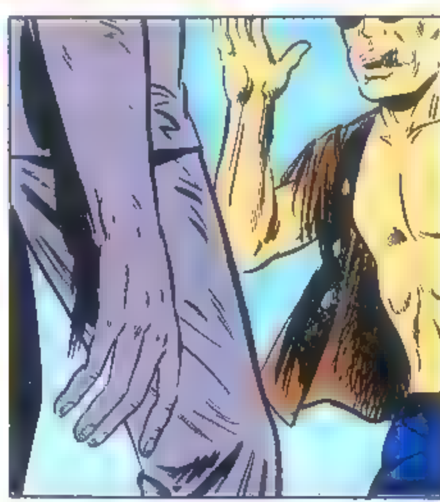

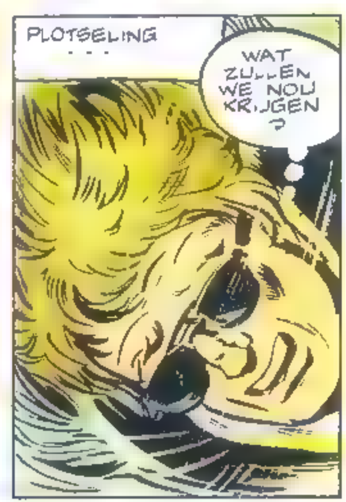
...zien dat **pep** *veranderd is in* **PEP** *Wel aardig, hè?*

KNUT ANDERSEN

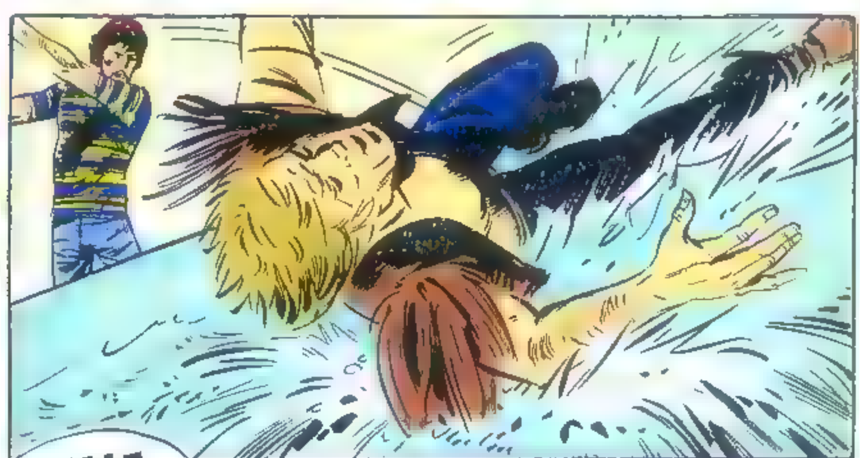

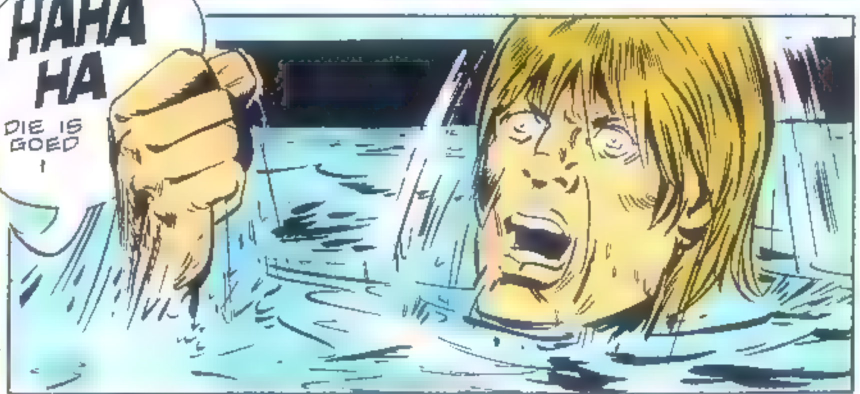

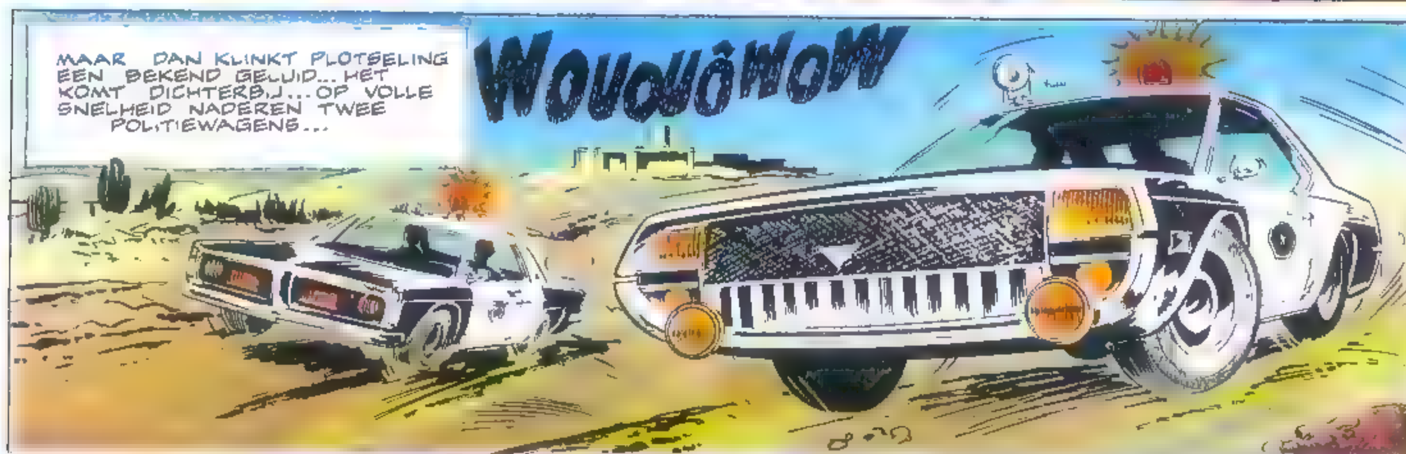

TEKENINGEN EN TEKST:
ALBERT WEINBERG
VERTALING:
ANNEMARIE BROEK

hell's angels

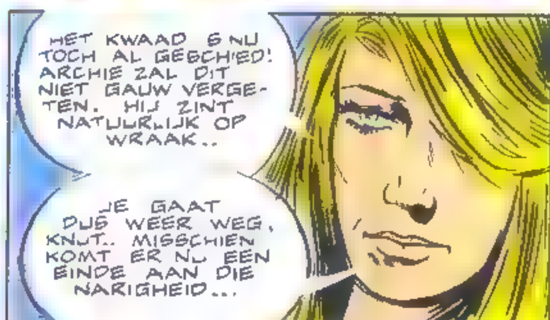

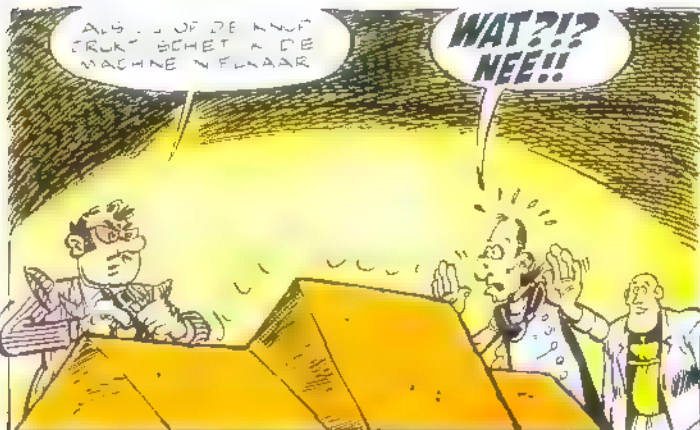

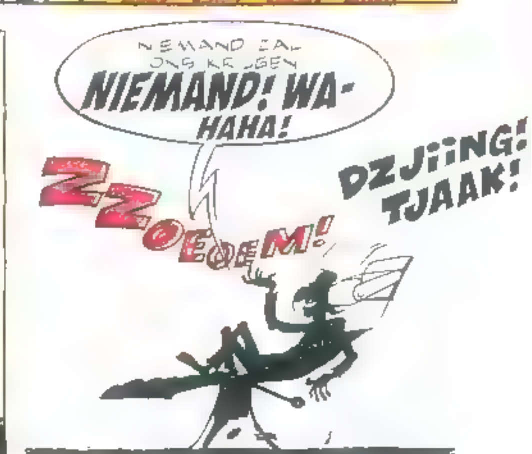
WORDT VERVOLGD

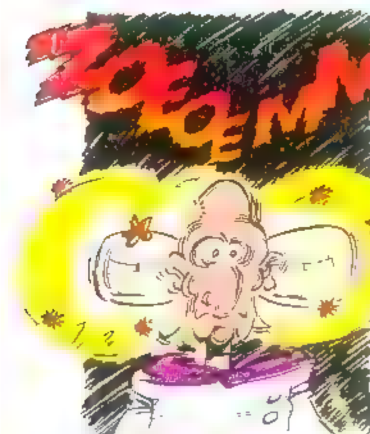
DE MACARONI'S

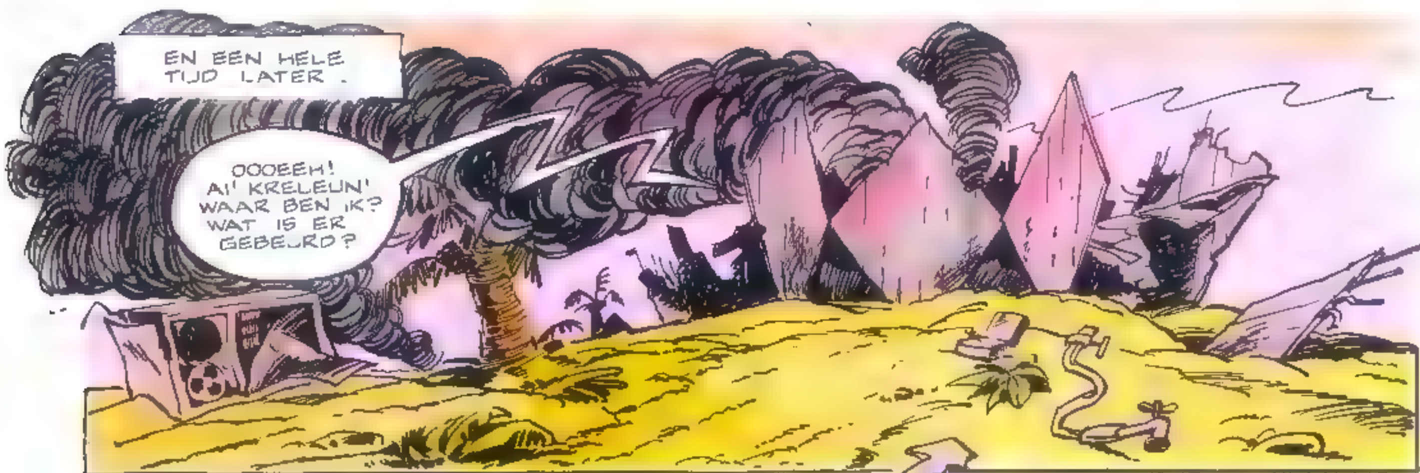

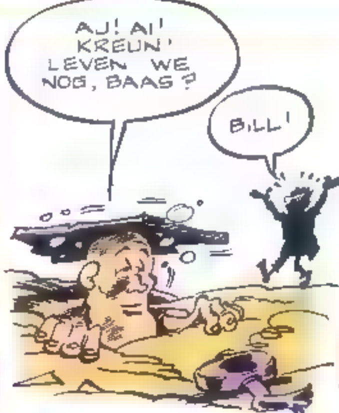

TEKENINGEN DINO ATTANASIO
TEKST DICK MATENA
KLEUR TONNY KOOT

de wraak van de graaf

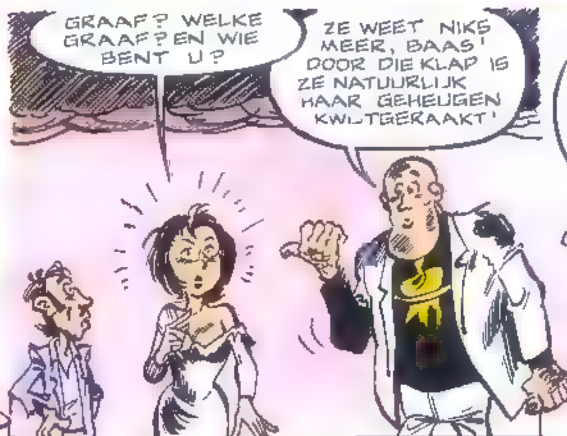

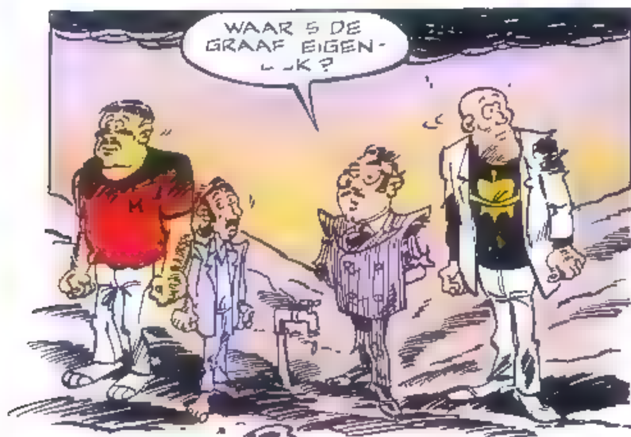

WORDT VERVOLGD

Roodbaard

TEKENINGEN:
HUB NON
TEKST:
CHARLIER
VERTALING JAN DE ROOIJ

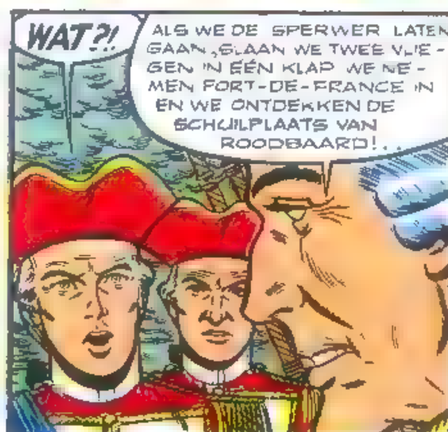

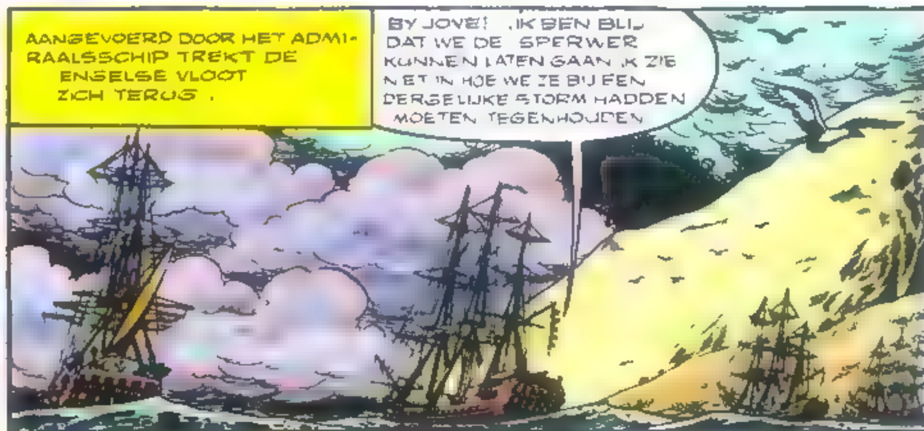

bevrijding van fort-de-france

A 1973

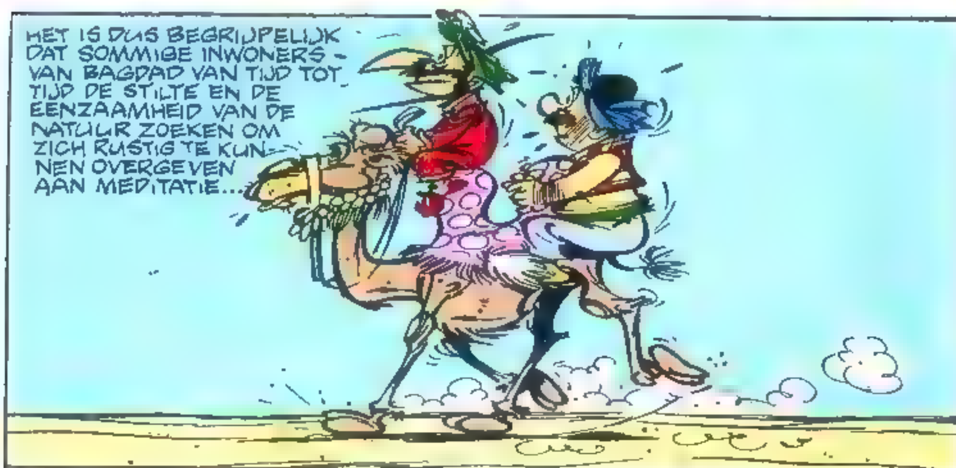

WORDT VERVOLGD

IZNOGOEDH

IN HET SPROOKJESACHTIGE BAGDAD IS MAGIE EEN ALLERDAAGSE ZAAK, WAAR NIEMAND ZICH NOG OVER VERBAAST ZELFS U N.ET, O LEZER VAN BUITENGEWONE WEDERWAARDIGHEDEN WAARVAN DE KOMENDE AFLEVERING GETITELD IS:
MAGIE-FICTION
HEE JIJ DAAR! JE VERSPERT DE OPENBARE WEG! GA ERGENS ANDERS DE PIAS UITHANGEN!
VOOR MIJ KAN JE DOODVALLEN!
HELP MIJ! IK BEN EEN BETOVERDE PRINS.
IN JE MAND, HOOGHEID!
HEEFT U ECHT NIETS WAT ALLEEN MAAR LICHT GEEFT? ZONDER GEEST?
ALADDIN
VOORVERLICHTING

HET IS DUS BEGRIJPELIJK DAT SOMMIGE INWONERS VAN BAGDAD VAN TIJD TOT TIJD DE STILTE EN DE EENZAAMHEID VAN DE NATUUR ZOEKEN OM ZICH RUSTIG TE KUNNEN OVERGEVEN AAN MEDITATIE...

MAAR LATEN WIJ EERST EVEN AAN U VOORSTELLEN: GROOTVIZIER IZNOGOEDH DIE KALIEF WIL WORDEN IN PLAATS VAN KALIEF HAROEN EL POUSSAH...

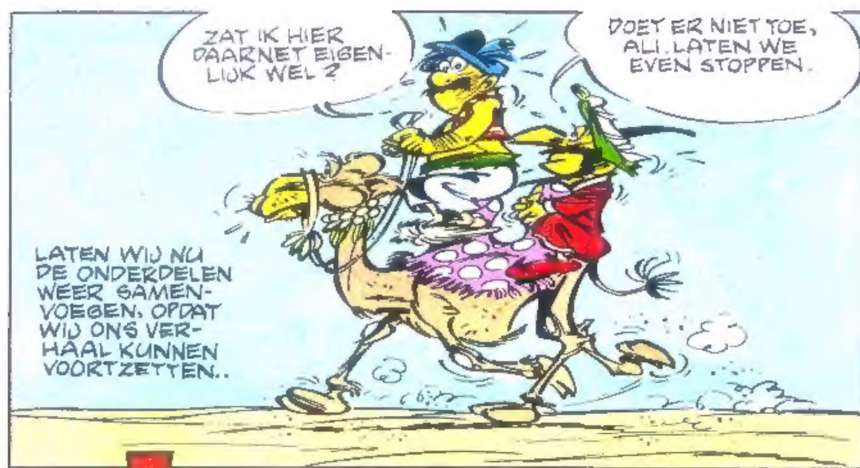

...ALI DE DEHREL, DE TROUWE HANDLANGER VAN DE GROOTVIZIER...

EN TEN SLOTTE EEN KAMEEL.

WAT DE TEKENAAR ONS HIER ZO TALENTVOL SCHETST, IS DE WOESTIJN DIE BAGDAD OMRINGT...

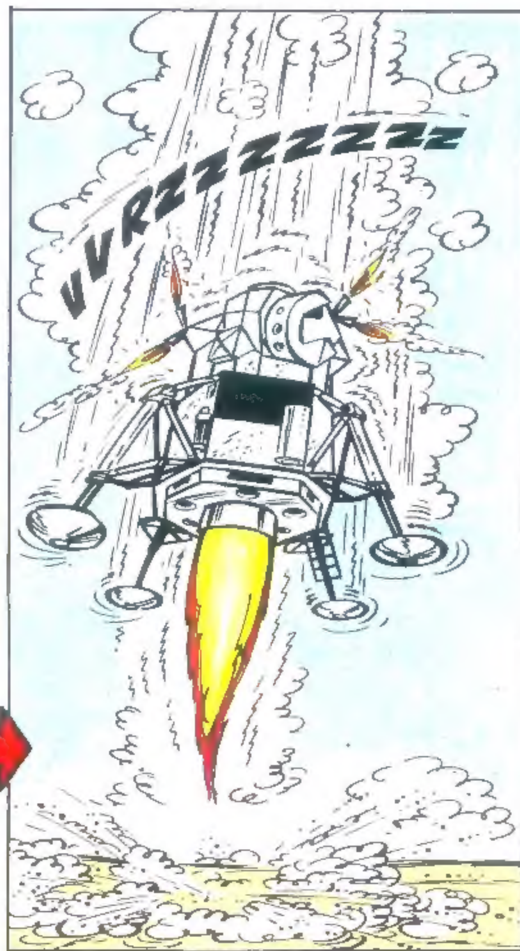
TEKENINGEN:
TABARY
TEKST:
GOSCINNY
VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

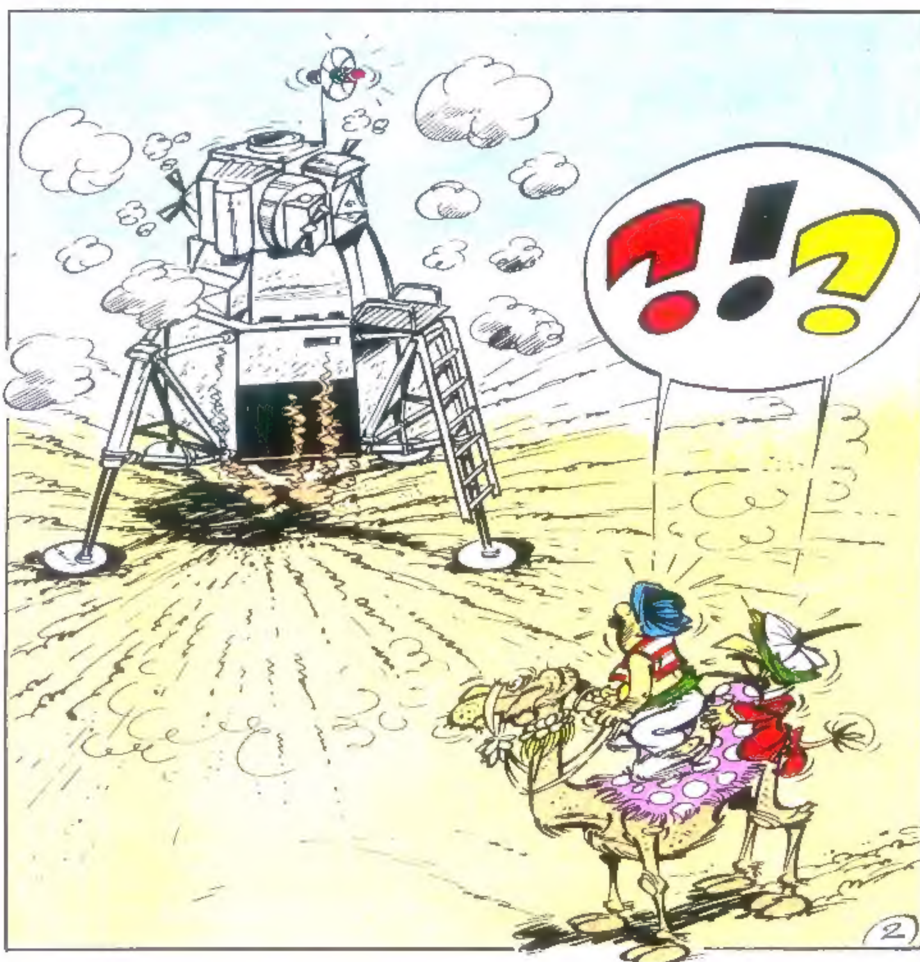
magie~fiction

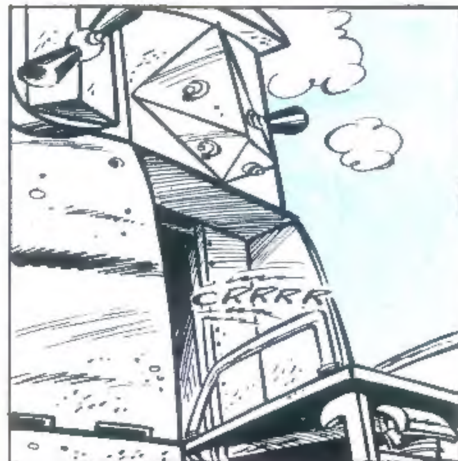

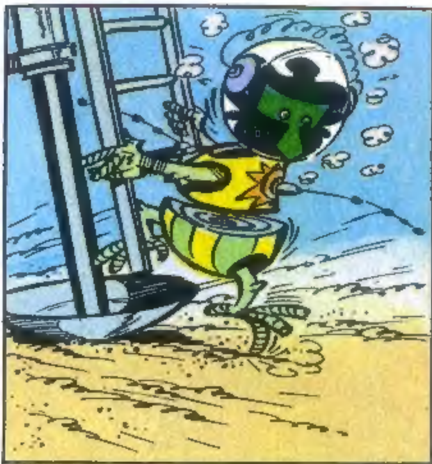

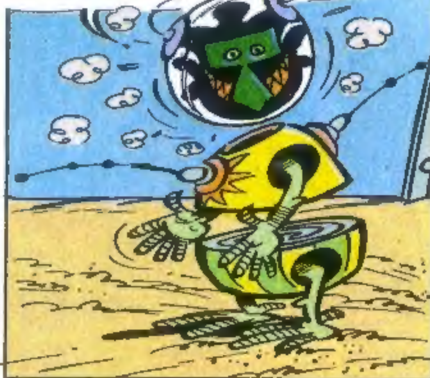

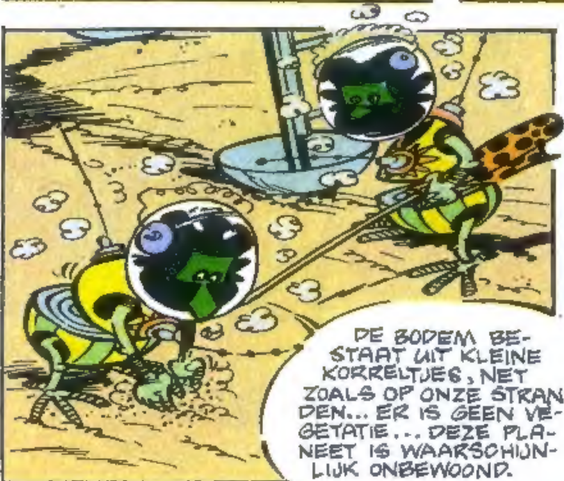

IZNOGOEDH

EEN KLEINE STAP VOOR MIJ, MAAR EEN GROTE SPRONG VOOR DE MARSMANNETJES-HEID!

KOM MAAR NAAR BENEDEN! EN VERGEET DE VLAG NIET!
NEE, NEE!

DE BODEM BE-STAAT UIT KLEINE KORRELTJES, NET ZOALS OP ONZE STRAN-DEN... ER IS GEEN VE-GETATIE... DEZE PLA-NEET IS WAARSCHIJN-LIJK ONBEWOOND.

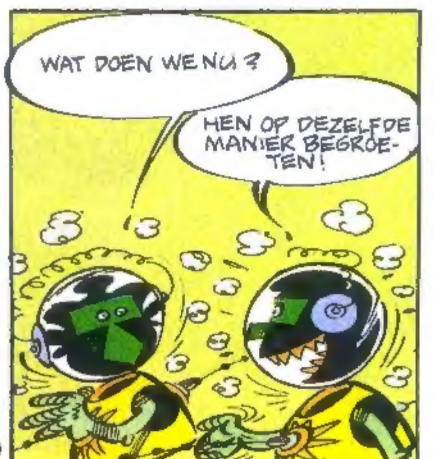

HEE, HEEFT U ER BE-ZWAAR TEGEN OM WAT VERDEROP TE GAAN?
! !

ONGELOOFLIJK DE AARDE IS BEWOOND!
LATEN WE PROBEREN IN CONTACT MET ZE TE KOMEN.. IK ZAL HUN LEIDER EEN PAAR VRAGEN STELLEN.

MENEER, WIJ KOMEN VAN MARS EN WE ZOUDEN GRAAG..
?

HOU OP, ZEG! DIE MAGIËRS EN GEES-TEN EN AL DIE ANDERE VER-SCHIJNSELEN ZITTEN ONS TOT HIER!
PRECIES! TOT HIER!
3

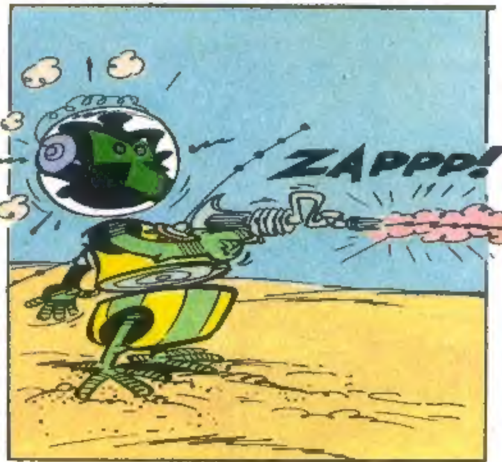

WAT DOEN WE NU?
HEN OP DEZELFDE MANIER BEGROE-TEN!

magie~fiction

WORDT VERVOLGD

STRIPPER-CUP